

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 66 / II Legislatura / Cinquè període

Dimecres, 25 de juny de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessions Plenàries núms. 55 i 56 (primera reunió)

SUMARI

Sessió Plenària núm. 55

La sessió s'obre a tres quarts d'una del migdia i tretze minuts.

Propostes de resolució d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril, por el que se aprueba el texto refundido de las disposiciones legales vigentes en materia de régimen local (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Torres (ER) (p. 3001) i I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 3002).

Posició dels grups : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3005), el qual alhora presenta una esmena transaccional; I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 3006) i I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 3008).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les dues i tretze minuts.

L'I. Sr. Ribó intervé per retirar l'esmena transaccional presentada abans (p. 3009).

Votació de tots els articles, llevat del punt 25.2 i la Disposició Final Setena, apartat 2 : *aprovats per unanimitat (p. 3010).*

Votació del punt 25.2 i la Disposició Final Setena, apartat 2 : *aprovats per 74 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció (p. 3010).*

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts.

Sessió Plenària núm. 56

La sessió s'obre a les cinc en punt de la tarda.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre, i les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple (Punt primer de l'ordre del dia.)

Vot particular del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER) (p. 3011).*

Torn en contra : *I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3012).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 3012).*

Torn en contra : *I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3013).*

Votació del vot particular núm. 1 : *rebutjat per 9 vots a favor, 64 en contra i 26 abstencions (p. 3013).*

Votació de l'esmena núm. 2 : *rebutjada per 5 vots a favor, 73 en contra i 26 abstencions (p. 3013).*

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 2.f) : *aprovat per 66 vots a favor, 5 en contra i 30 abstencions (p. 3013).*

Votació de l'apartat 6.a) : *aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 3013).*

Vots particulars del G. p. d'Esquerra Republicana (núms. 2, d'addició, i 3, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER) (p. 3013).*

Torn en contra : *I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3013).*

Votació del vot particular núm. 2 : *rebutjat per 9 vots a favor, 67 en contra i 27 abstencions (p. 3014).*

Votació del vot particular núm. 3 : *rebutjat per 5 vots a favor, 67 en contra i 31 abstencions (p. 3014).*

Exposició de Motius i Títol

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per 72 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 3014).*

Votació final de la Proposició : *aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 3014).*

Explicació de vot : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 3014), I. Sr. Alay (ER) (p. 3015), I. Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 3015), I. Sr. Casares (S) (p. 3016) i I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3017).*

Presa en consideració de les Proposicions de Llei d'Inclusió de Noves Reserves Naturals de Protecció Integral a l'Espai Protegit del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà (Punts segon, tercer i quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3017), I. Sr. Casanovas (ER) (p. 3019) i I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3020).*

Posició dels grups : *I. Sr. Veray (P) (p. 3021) i I. Sr. Masó (CiU) (p. 3022).*

Intervenien I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3024) i I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3024) per contradiccions.

I. Sr. Masó intervé per replicar (p. 3024).

Votació de la Proposició de Llei del G. p. del PSUC : *rebutjada per 37 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 3024).*

El M. H. Sr. President anuncia el decaïment de la presa en consideració de les altres dues Proposicions de Llei (p. 3024).

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Limitació de les Pràctiques del Joc d'Atzar en Establiments Públics (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER) (p. 3024).*

Posició dels grups : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3026), I. Sr. Santiburio (S) (p. 3026) i I. Sr. Muntal (CiU) (p. 3026).*

Votació : *rebutjada per 33 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 3028).*

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i un minut.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 55

La sessió s'obre a tres quarts d'una del migdia i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació i de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

Punt únic : Propostes de Resolució d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril, por el que se aprueba el texto refundido de las disposiciones legales vigentes en materia de régimen local.

El Sr. VÍCE-PRESIDENT PRIMER : S'obre la sessió.

El punt únic de l'ordre del dia d'aquesta sessió : debat i votació de les Propostes de Resolució presentades pels Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana i per més d'una desena part dels diputats del Parlament, pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tal que el Parlament interposi recurs, si procedeix, d'inconstitucionalitat contra diversos articles del Reial Decret Legislatiu 781/1986, del 18 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de les disposicions legals vigents en matèria de règim local. Per presentar la Proposició té la paraula un dels representants del Grup, en aquest cas, el senyor Víctor Torres, d'Esquerra Republicana.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors diputats, els Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del PSUC, d'acord amb la legislació vigent, varem demanar al Consell Consultiu la valoració d'un Dictamen relatiu a l'adequació a la Constitució i a l'Estatut del Reial Decret Legislatiu 781/86, del 18 d'abril. Ens plau constatar que el Grup parlamentari de Convergència i Unió també ha sol·licitat que es compleixi aquesta formalitat prèvia a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat.

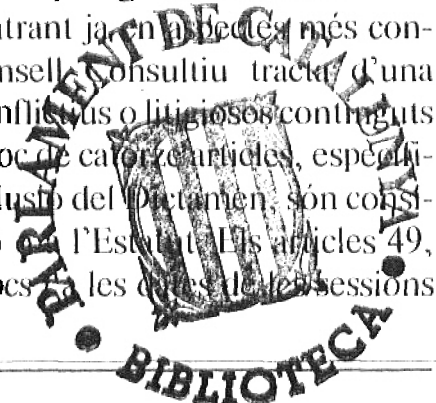
(El M. H. Sr. President s'incorpora al seu lloc.)

Es curiós recordar que avui fa exactament un any, dia per dia, que va tenir lloc una important sessió, en aquest Parlament, per tractar la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Reguladora de les Bases de Règim Local. I constatar també que el debat que acabem d'iniciar té una connexió evident amb el que varem celebrar ara fa un any. Es tractava, en efecte, de denunciar les nombroses vulneracions que aquella Llei de Bases feia dels àmbits competencials que ens confereixen la Constitució i l'Estatut, i es tracta ara de posar de manifest les invasions de competència que han estat posades de manifest pel Dictamen del Consell Consultiu, com ho foren igualment pel Dictamen número 88 d'aquest prestigiós organisme, relatiu a la Llei Reguladora de Bases del Règim Local. I com sigui que el Tribunal Constitucional encara no s'ha pronunciat sobre el recurs interposat pel Parlament, recurs que comprenia —vostès ho recorden— un nombre important d'articles, era d'esperar que els responsables de l'Administració central en el moment d'elaborar el text refós de les disposicions vigents en matèria de règim local incorrerien en els mateixos defectes que, al nostre judici, ja tenia la Llei de Bases. I aquests

temors estaven encara més justificats pel fet que la normativa que estem analitzant, regulada pels articles 82 i 86 de la Constitució, és a dir la figura del reial decret legislatiu, constitueix una excepció al principi de la divisió de poders, ja que la facultat de dictar disposicions amb valor de llei formal correspon, en principi, exclusivament al poder legislatiu. El fet que aquesta normativa no s'hagi hagut de sotmetre al control parlamentari ha augmentat els perills de vulneració que nosaltres temíem i que el Consell Consultiu ens ha vingut a confirmar plenament amb el seu Dictamen número 122. Fins a quin punt pot considerar-se legítima la via empresa per l'Executiu espanyol? No entrarem en l'anàlisi rigorosa d'aquest tema perquè desbordaria el marc i el temps d'aquesta intervenció, però sí que voldríem deixar constància de dues consideracions essencials : la primera, que la Disposició Final Primera de la Llei de Bases de Règim Local, on es troba la justificació jurídica del Reial Decret que impugnem, només autoritza el Govern de l'Estat a refondre quatre lleis determinades i a actualitzar i a acomodar les dues de reglamentàries que continuen vigents, i la segona consideració que podríem fer és que el Reial Decret de refosa, si ultrapassa els límits de la delegació estricta, com sembla deduir-se de l'examen del text, podria, àdhuc, mancar de força de llei. El Reial Decret Legislatiu ens presenta una Disposició Final Setena que revesteix, al nostre judici, una gran importància per a la comprensió global del litigi, car en ella es determinen les matèries regulades que tenen caràcter de bàsiques i que, per tant, serien d'obligat compliment al nostre país. Ja veurem com alguns d'aquests articles o matèries poden difícilment ser considerats com a bàsics, però el que és realment inquietant és que en aquesta mateixa Disposició Final Setena es diu que, en les matèries regulades en els títols sisè i setè —i aquests títols es refereixen als béns, a les activitats de contractació i al personal al servei de les entitats locals—, «se inferirá el carácter básico de sus preceptos conforme a su naturaleza o según disponga la legislación estatal vigente en aquellas». Llegint aquest text ens va venir a la memòria aquell famós article quart de la LOAPA, que donava una preeminència pràcticament il·limitada a les lleis estatals sobre les autonòmiques. Aquesta determinació del que és bàsic i del que no ho és, en funció de la naturalesa del precepte, deixa oberta la porta a discussions inacabables, ja que el caràcter bàsic d'una norma, com molí bé assenyala el Consell Consultiu, es defineix per la seva finalitat, pels seus objectius o pel seu contingut, i no pas per la seva naturalesa. El mateix Tribunal Constitucional ha expressat recentment la necessitat...

El Sr. PRESIDENT : Il·lustre orador, voldria permetre'm que l'interrompés? Perquè tenim l'honor de tenir a la tribuna d'invitats l'Excel·lentíssim senyor Ambaixador d'Àustria i l'Honorable senyor Cònsol del mateix país, que ens honoren amb la seva visita. Jo voldria que, en aquest moment, expresséssim la nostra simpatia d'una forma ostensible. *(Aplaudiments.)* Pregó l'Il·lustre orador que reprengui la seva tasca.

El Sr. TORRES : Gràcies. Entrant ja en a més concrets, ens trobem que el Consell Consultiu tracta d'una manera diferent els preceptes conflictius o litigiosos continguts en el Reial Decret. Un primer bloc de catorze articles, especificats en el primer punt de la conclusió del Dictamen, són considerats contraris a la Constitució i a l'Estatut. Els articles 49, 50, 52, que fan referència als llocs on es desenvolupa l'activitat econòmica, són considerats compatibles amb la Constitució i l'Estatut. Els articles 51, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, són considerats compatibles amb la Constitució i l'Estatut.

de les corporacions locals, o el 54, que tracta de determinades intervencions dels secretaris o dels interventors, o encara el 59, que intenta regular les multes per infraccions de les entitats locals, són preceptes detallistes que no poden pretendre tenir una referència vàlida a la Llei de Bases. L'article 59, si es posa en aplicació, no deixaria gaires possibilitats a la Generalitat d'exercir la seva competència sancionadora.

L'article 61 cal relacionar-lo amb l'article 58 de la Llei de Bases de Règim Local, perquè ses senyories recorden, segurament, els arguments que es varen esgrimir en contra de la creació en cada comunitat autònoma d'una comissió territorial d'administració local, amb facultats d'intervenció en matèria d'inversions i prestació de serveis. Això ja va ser denunciat en el seu moment i l'article 58 de la Llei de Bases figura, entre altres, en el recurs que es va presentar l'any passat. No val la pena, doncs, d'insistir-hi.

Els articles 10, 44.b) i 25.4 exterioritzen una curiosa suspicàcia de la legislació estatal, en el sentit que exigeix informes previs dels consells consultius de les comunitats autònomes, o en el seu cas del Consell d'Estat, en casos com els conflictes que se suscitin entre municipis sobre atermentament dels seus territoris —i, en aquest cas, es necessitaria un informe previ de l'Institut de Geografia Nacional—, o les modificacions o suppressions d'entitats locals d'àmbit territorial inferior al municipi, o encara les ordenances especials relatives al gaudiment i a l'aprofitament de béns forestals. Ningú no nega que totes aquestes qüestions han de ser degudament reglamentades i informades, però el que no es pot acceptar és que es desposseeixi la Generalitat de facultats que són seves i ben seves.

Si s'aplica l'article 129 desapareix per complet qualsevulla competència autonòmica en el camp de la funció pública local, i si s'acceptés el contingut del 145 s'inhabilitaria la Generalitat per exercir la seva competència en matèria d'incompatibilitats, i si no ens oposéssim a l'article 15.1.b) acceptaríem l'assignació exclusiva a un organisme de l'Administració central —en aquest cas, la Direcció General d'Administració Local— de totes les facultats d'incoació d'expedients disciplinaris.

Per acabar aquest primer bloc de catorze articles ens cal esmentar els números 410 i 414, que ja són una vella coneixença, perquè es tracta, una vegada més, d'una incomprensió de l'article 48 del nostre Estatut, que estableix que és la Generalitat la que distribueix els ingressos consistents en participacions d'ingressos estatals. L'article 410 ensopega una vegada més amb la mateixa pedra i el 414 entra en contradicció amb la mateixa Llei de Bases, car el seu article 42 dóna a les comunitats autònomes la facultat de determinar les competències i els recursos econòmics que s'assignin a les comarques, cosa que el Reial Decret sembla ignorar.

Com sigui que la interposició de recurs que aquest Parlament va votar favorablement el 25 de juny de l'any passat, que aquesta interposició comprenia els articles 98.1, apartat tercer, 99.1, 99.2, apartat primer, 99.3, apartat segon, i 117 de la Llei de Bases de Règim Local, és normal, doncs, que el Parlament es ratifiqui avui en el seu determini i declari que són contraris a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia els articles del Reial Decret que es corresponguin amb els articles esmentats, tal com ho precisa el segon punt de la conclusió del Consell Consultiu.

En fi, el Dictamen del Consell Consultiu considera en el seu

punt tercer que un reguitzell d'articles, i parcialment la Disposició Final Setena, només poden ser considerats adequats a l'ordre constitucional si es tenen en compte les observacions del Dictamen. Tots aquests articles contenen apel·lacions al Consell de Govern —llegeixi's Consell Executiu de la Generalitat—, i aquestes apel·lacions al Consell Executiu, al Consell Consultiu, amb bon criteri només poden ser acceptables si s'entenen fetes a l'òrgan competent de la Generalitat segons el seu propi Estatut i les normes emanades de la mateixa Generalitat i dels seus diversos poders amb vista a l'organització de les seves institucions d'autogovern. És per aquesta raó que en la nostra demanda de resolució, proposta de resolució, també incloem aquests articles, encara que *motu proprio* no puguin ser considerats, d'una manera formal, inconstitucionals; però, en previsió d'una possible interpretació que no fos la que acabem d'indicar, el nostre Grup desitjaria que aquest darrer bloc d'articles també figurés en les alegacions que el Parlament ha d'elevat al Tribunal Constitucional.

En resum, i per acabar, el nostre Grup fa seu, en la seva totalitat, el Dictamen del Consell Consultiu, i sobretot la seva conclusió, i proposa el vot favorable de la nostra demanda de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial Decret Legislatiu del 18 d'abril del 1986. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom de la desena part de diputats que han fet també la seva proposta, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats. Efectivament, com ha dit l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula en el seu inici, ens trobem avui reunits per debatre l'oportunitat d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra el Decret Legislatiu 781/1986, pel qual s'aprova el text refós sobre disposicions legals vigents en matèria de règim local.

Val la pena fer una petita menció històrica del tema del règim local, perquè és realment esclaridora. El 1980, tots vostès, tots nosaltres, teníem present en la ment que l'Estatut d'Autonomia deia en el seu article 9.8 que la competència exclusiva en matèria de règim local pertanyia a la Generalitat de Catalunya, i això nosaltres ho vèiem en un sentit ampli, en un sentit important. Hi havia una remissió a l'article 59.1.18 de la Constitució quant al règim jurídic de les administracions públiques, i això ho enteníem en un sentit que crèiem ajustat a la Constitució, però que s'ha vist que era un sentit restrictiu d'aquesta menció, i concretament feia referència al règim de recursos i de garanties de l'administrat.

Com a conseqüència de la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 81, que feia referència a la Llei que va aprovar aquest Parlament de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat, el Tribunal Constitucional va determinar que la nostra competència exclusiva en matèria de règim local s'havia de moure dins de les bases generals que havia de fixar l'Estat. Per tant, d'alguna manera, aquella competència exclusiva que nosaltres enteníem com a plena i enteníem com a substancial quedava circumscrita al que l'Estat determinés en la Llei de Bases de Règim Local, i, per tant, aquesta competència, d'alguna manera, la podríem qualificar de compartida.

El següent pas, en aquest procés, és l'abril del 85, en què l'Estat aprova la Llei de Bases de Règim Local, una llei impor-

tant que determina el que l'Estat considera bàsic i, per tant, ens dóna a nosaltres el marc en el qual hem d'exercir la competència exclusiva en règim local: l'Estat determina el que és bàsic i ens deixa tot un altre camp de disponibilitat en el qual nosaltres podem legislar. I, per tant, aquella terminologia que s'utilitzava l'any 80, de competència exclusiva en règim local, entesa molt àmplia, ara la veïem circumscrita, però ja la veïem definida en tot allò que no era bàsic perquè l'Estat no ho havia determinat com a bàsic. Nosaltres, el Parlament de Catalunya va interpretar que la Llei de Bases de Règim Local en alguns punts no s'ajustava a la Constitució i a l'Estatut i, per tant, vam interposar un recurs —recurs molt important, la sentència d'aquest recurs serà molt important i determinarà realment els límits i la importància i el contingut d'aquesta competència exclusiva que ens resta a Catalunya.

Següent pas: 1986, text refós. Decret Legislatiu que avui estem analitzant, Decret Legislatiu que acaba amb una impressió que es tenia, perquè en principi hem de dir que era una impressió, que és que nosaltres —ho deia fa un moment— teníem ja un àmbit clar d'actuació; a partir d'aquest text refós es torna a obrir la possibilitat de crear noves bases.

Tot allò que es deia, que, a partir del que no era bàsic, podíem actuar nosaltres, en funció d'aquest text refós s'intenta d'obrir noves bases. S'intenta, per una banda, determinar noves bases que no eren previstes en la Llei de Bases de Règim Local, i també crear una situació d'inseguretat en la qual el Govern de l'Estat, el Govern socialista, pugui anar inferint noves bases en funció del seu criteri del que és bàsic i del que no és bàsic, amb la qual cosa la nostra competència en matèria de règim local torna a estar pendent, i, per tant, torna a ser insegura, com ho era abans de la Llei de Bases de Règim Local.

Això també val per a tots nosaltres, quan parlàvem —uns més que altres podrien sentir-se al·ludits pel que diré ara—, quan parlàvem que, al marge de la legislació que preveia la Llei de Bases de Règim Local en matèria d'organització i funcionament, la Comunitat Autònoma tenia molt poc a dir, pràcticament res a dir, i que, per tant, ja jugaven, dins del concepte d'autonomia local, els ajuntaments amb els seus sistemes d'autonormació i, per tant, el concepte d'autonomia local, entesa amb una voluntat al més àmplia possible, quasi com a confrontació, o contraposada al concepte d'autonomia política pròpia de la Comunitat Autònoma, doncs portava que, al marge de la Llei de Bases de Règim Local, ja pogués, en matèria de funció, organització i funcionament, entrar l'ajuntament o l'ens local corresponent.

Això, que ha estat argumentat a base d'articles, a base de declaracions, de manera molt important, i que s'havia fins i tot tret com a argument per qüestionar segons quins tipus de posicions del Govern de la Generalitat, ara veïem que no és el Govern de la Generalitat, ara veïem que és el Govern socialista, el Govern de l'Estat, el que inicia un procés d'interferència en matèries d'organització i funcionament en l'àmbit local.

El mètode seguit és un mètode correcte, el mètode de la legislació delegada d'aquest legislatiu, és un mètode que s'inspira en l'article 82, té font i, per tant, té causa en l'article 82 de la Constitució, i que la seva legalitat o legitimitat, més ben dit, està precisament en funció d'ajustar-se a la norma que delega precisament, concretament en la Disposició Final Primera de la Llei de Bases, que establí que en el període d'un any l'Estat

podria, tenint com a norma la Llei de Bases, refondre en un sol text tota la legislació anterior que no havia quedat derogada.

Aquesta Disposició Final Primera també tenia una relació molt important amb la Disposició Transitòria Primera, que deia que les disposicions aquestes que ara havia de refondre serien la legislació de l'Estat aplicable transitòriament en funció del que establí l'article 5, que era tota una gradació de normativa aplicable en els diferents àmbits del règim local.

Quan el Consell Consultiu ens va fer el Dictamen ara —com deia el senyor Torres— fa un any, ens va fer el Dictamen previ a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat, ens deia quelcom sobre aquesta Disposició Transitòria, i ens deia que podia tenir dues lectures. Una lectura, que és la que nosaltres entenem com a correcta, en la qual es deia: «Escollí'm, aquesta refosa només pot recollir aquells elements bàsics de la Llei de Bases, i l'altre seran normatives, serà normativa que tindrà origen en les normes anteriors, però que no podrà ser considerada com a bàsica.»

Hi havia una altra lectura, que és la que s'ha fet, que és que a partir de la utilització d'aquest mecanisme, el que s'ha volgut és ampliar allò bàsic. Això, certament, és una posició —aquesta segona— inacceptable, una posició que entenem contrària a l'ordenament, i que afecta negativament la distribució de competències entre l'Estat i la Generalitat, i en funció d'això precisament és sobre la base que hem d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat, perquè s'utilitza un mecanisme de simplificació de l'ordenament legal per canviar el sistema de distribució competencial. La peça clau d'aquest Decret Legislatiu, i que podem utilitzar per anar veient quins són els punts que són objecte d'aquest recurs, és la Disposició Final Setena, com abans també hi feia referència el senyor Víctor Torres.

Aquesta Disposició Final Setena estableix tres blocs. Estableix un primer bloc d'articles, concretament el 25.2; 49; 50; 52; 54.1, 2, 3, i 59, que els dóna la condició de bàsics i que nosaltres entenem que no tenen un suport legislatiu en la Llei de Bases de Règim Local, i per això estan mancats de suport, i per això, ho repeteixo, estan viciats d'inconstitucionalitat. Concretament, l'article 25.2, que fa referència a la denominació i capitalitat de les províncies. Certament, les províncies tenen una funció bifront, tenen una funció dual: com a demarcació de l'Estat i com a ens local. Com a demarcació de l'Estat, no cal fer-hi cap referència; com a ens local sí que en la Llei de Bases no hi trobem cap reserva, cap referència en aquesta matèria, i, per tant, és una matèria de lliure disposició del Parlament de Catalunya.

Quant als articles 49, 50 i 52, fan determinacions sobre el lloc i les actes de les sessions, i tampoc trobem cap referència en la Llei de Bases que els doni suport perquè siguin declarats com a bàsics, i, per tant, és una clara extralimitació d'aquest Decret Legislatiu.

L'article 54, apartats 1, 2 i 3, fan referència a la intervenció del secretari i de la intervenció en l'adopció de determinats acords de l'interventor, sense, tampoc, que hi hagi una cobertura suficient en la Llei de Bases de Règim Local.

Aquest conjunt d'articles —del 49 al 54—, val a dir que possiblement siguin articles correctes, que des del punt de vista tècnic podríem analitzar la seva eficàcia, la seva oportunitat en l'aplicació, però són articles que són incorrectes en tant que són declarats bàsics, i, per tant, s'extreu de la nostra competèn-

cia legislar en aquestes matèries i ens limita poder actuar sobre això, i, per tant, sense una referència substancial i referència important i suficient en la Llei de Bases.

L'article 59 estableix un detallat llistat de sancions, de quantitat màxima de multes per infracció de les ordenances de les entitats locals, que no hi ha cap cobertura en la Llei de Bases, i que, a més, és tal el grau del detallisme a què baixa, que anul·la qualsevol competència de la Generalitat en aquesta matèria. Tenim la Sentència del 16 de juliol del 85, que determina en matèries d'aquest tipus, econòmiques, d'hisenda, que s'ha de deixar un marge a la Generalitat per poder legislar. L'Estat pot marcar uns màxims i uns mínims, però no pot marcar, no pot arribar al detall d'anul·lar la competència de la Generalitat.

Hi ha tot un altre grup d'articles en aquest conjunt de la Disposició Final Setena sobre els quals el Consell Consultiu diu que poden ser inconstitucionals. Hi ha un grup d'articles que el Consell Consultiu diu que no són inconstitucionals, i que nosaltres creiem que, certament, no són inconstitucionals, perquè tenen una base i un suport, i són reproducció de la Llei de Bases.

Però hi ha un altre conjunt d'articles, en canvi, que el Consell Consultiu diu que sí que són inconstitucionals, i nosaltres entenem que no són inconstitucionals. Ho entenem perquè no són declarats com a bàsics, i aquest grup d'articles, que són el 10, 44.b), 75.4, el 9.5..., és a dir, tota una sèrie d'articles que fan referència a la conclusió primera i a la conclusió tercera del Dictamen del Consell Consultiu, que el Consell Consultiu, ho repeteixo, vol dir i argumentar que són inconstitucionals, no són declarats com a bàsics. Si no són declarats com a bàsics, nosaltres no tenim per què impugnar-los; el que hem de fer és legislar sobre aquestes matèries, i si legislem sobre aquestes matèries, la legislació de l'Estat serà supletòria, i, per tant, no quedarà afectada la competència de la Generalitat en aquestes matèries.

El segon punt de la Disposició Final Setena és la que fa referència al que les matèries regulades en els Títols Sisè i Setè, que són els de béns, compres, serveis..., i el Setè és el del personal: «S'inferirà el caràcter bàsic dels preceptes conforme a la seva naturalesa i segons disposi la legislació estatal vigent en aquestes.» Aquí és on trobem el que abans deia, no ja una ampliació d'allò bàsic, sinó una indeterminació d'allò bàsic, perquè aquí tornem a entrar en el concepte d'allò deductiu del bàsic, concepte que creiem que amb la Llei de Bases havia acabat, que amb la Llei de Bases havia cristallitzat què era el bàsic, i, a partir d'aquí, nosaltres en teníem la competència exclusiva. Aquí es torna a recuperar una inseguretat total, que nosaltres entenem que la lectura que fa el Consell Consultiu és correcta, però aquesta lectura no la volem deixar només com a paper del Consell Consultiu, sinó que volem que sigui doctrina del Tribunal Constitucional, i, per tant, hi ha una lectura que podria ser constitucional, i aquesta lectura volem que la faci el Tribunal Constitucional. I quina és, aquesta lectura? Aquesta lectura és la que diu que els Títols Sisè i Setè, les matèries bàsiques d'aquests Títols, seran concretament no les del cent quatre articles, els que puguin resultar, sinó concretament els articles que siguin reproducció de la Llei de Bases, dels Títols Sisè i Setè de la Llei de Bases, i també, quan fa referència a altres matèries, està referint-se a altres matèries considerades

bàsiques, per exemple Llei del Patrimoni Històric i Artístic, Llei d'Expropiacions Forçoses, Llei de Contractes de l'Estat, Llei d'Incompatibilitats, Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública.

Tots aquests conceptes dels cent quatre articles que conformen aquest bloc d'articles dels Títols Sisè i Setè que facin referència, siguin reproducció o tinguin conseqüència molt clara d'aquests conceptes bàsics de la Llei de Bases, Títols Sisè i Setè de la Llei de Bases, i de totes aquestes altres lleis que són bàsiques i que he mencionat, tenen, per tant, una cobertura, i, per tant, poden tenir un text bàsic, però estan localitzats, estan concretats. No podem admetre que es continuï un procés deductiu en aquestes matèries, perquè tornariem a entrar en una situació prèvia a la que teníem abans amb la Llei de Bases de Règim Local.

Concretament, aquí hi ha un article al qual ja s'ha fet referència abans i que no hi tornaré, l'article 129, i l'article 145 i 150, que cada un d'ells tenen una especificitat molt concreta i que val la pena impugnar-los amb detall.

Els articles 158 i 160.1 són els dos articles que nosaltres entenem que fan referència als articles 98, 99.1, 99.2, i 99.3 de la Llei de Bases de Règim Local, i aquests són els articles que hem de concretar en aquest recurs.

Quant a l'última de les disposicions, la Disposició Final Setena, al punt segon, quan fa referència al Títol Vuitè, que és el d'hisendes locals, aquest és també un altre dels punts que el Tribunal Constitucional —perdó, el Consell Consultiu— diu que si s'interpreta de certa manera no serà inconstitucional. Nosaltres volem que això, no tan sols quedi com a paraules del Consell Consultiu, sinó que sigui doctrina del Tribunal Constitucional; perquè el legislador estatal, en aquesta matèria, pot haver fet una extralimitació molt evident, molt evident perquè intenta regular de forma extensiva tot el que és matèria d'hisendes locals i anul·li, per tant, la competència en règim local i en hisendes locals que té conferida la Generalitat —i la té conferida la Generalitat, i fins i tot reconeguda pel mateix Tribunal Constitucional en Sentència del 19 de desembre del 85, en la qual es diu que hi ha d'haver un marge de legislació de la comunitat autònoma.

Hi ha una competència general sobre hisenda general, que té l'Estat, però aquesta competència sobre hisenda general no pot, ho repeteixo, ser tan estricta i regulada amb tant de detall que anul·li la competència genèrica que té la Generalitat en matèria de règim local. Concretament, aquí, en aquest apartat, també hi ha dos articles que val la pena de fer-ne menció concreta. És l'article 410, que fa referència a la participació de les diputacions provincials en els tributs de l'Estat, i es diu que es realitzaran, el text refós diu que això es realitzarà a través del Ministeri d'Economia i Hisenda, d'acord amb els criteris establerts en el precepte referit, i concretament aquest punt és un punt de clara inconstitucionalitat perquè, com abans deia el senyor Torres, hem de tenir en compte el que estableix l'article 48.2 de l'Estatut. Al qual fa referència també l'article 414, el qual vol circumscriure l'establiment de recursos d'hisendes locals de les comarques, igual que la previsió que està feta per les mancomunitats: això també és una extralimitació que no té base en la Llei de Bases de Règim Local i que, per tant, nosaltres hem d'entendre que vulnera el marc competencial. I, a més a més, vulnera el marc competencial en tant que interfe-

reix en un dels temes importants que tenim en aquests moments en cartera, que és l'exercici de l'article 5.1 de l'Estatut, l'organització territorial de Catalunya, organització territorial que comporta la possible creació de nous ens, la possible atribució de competències a aquests nous ens i, per tant, la consegüent prestació de serveis i, com a conseqüència de tot això, la distribució de recursos amb els diferents ens actuals. I, si nosaltres podem organitzar el territori i no podem distribuir recursos, malament sortirà el producte; concretament el que hi ha d'haver és un marge suficient per poder fer aquesta funció d'organització territorial, tant des del punt de vista competencial...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ha estat àmpliament consumit.

El Sr. CAMP I BATALLA : Perdó, senyor President. Acabo.

Ara comencem, certament, una nova etapa. Fins ara, l'etapa podia estar més o menys circumscrita a una erosió des del Parlament de Catalunya, en funció del recurs que es va interposar contra la Llei de Bases de Règim Local, un possible atac a l'autonomia política en matèria de règim local; ara, em temo que, amb aquest Decret Legislatiu i amb els reglaments que vindran després, comencem, per part del Govern de l'Estat, una erosió a l'autonomia local —erosió de l'autonomia local que només ens salva el fet de confiar que la Llei de Govern Local que nosaltres farem, que nosaltres legislarem, la salvarà.

Moltes gràcies, senyor President, senyors i senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT : Ara podran intervenir, en l'ordre reglamentari de menor a major, els grups que fins ara no han intervingut. Perquè pugui parlar en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres parlem en el primer lloc del torn de menor a major, però també com a corresponsables, juntament amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la demanda d'aquest recurs.

Hi ha una qüestió prèvia que connecta amb les darreres paraules del senyor Camp : de moment, sembla que l'oblidat, l'àmbit de l'administració més discriminat que avui existeix a l'Estat espanyol és l'àmbit local, i això val tant per al Govern de l'Estat espanyol com per al Govern de Catalunya.

Se'ns deia, en les discussions prèvies del document de treball de Convergència i Unió, se'ns deia, per part d'alguns diputats d'aquest sector de la Cambra, que el document de treball de Convergència i Unió era molt intervencionista; jo crec que ho era molt i que, com ha dit el senyor Camp —i en això coincideixo—, si continua la dinàmica que s'està fent, de moment, en els treballs de Ponència segurament podrem treure-li bastant d'aquest intervencionisme, però el document de treball de Convergència i Unió, ningú que tingui una mínima objectivitat sobre el que és el règim local podrà deixar de dir que era clarament i manifestament intervencionista. I, quan se'ns deia això, aleshores, al cap d'unes setmanes, se'ns va advertir, des d'aquesta banda de l'hemicicle : «Ja veureu el Decret que ara ve, per part del Govern central!» I, efectivament, el Govern central produeix un Decret Legislatiu de quatre-cents articles i escaig, que és el que ens ocupa avui, que és també clarament i manifestament intervencionista respecte

a tot el règim local.

Per això, a nosaltres ens sorprèn que, davant del document de treball de Convergència i Unió, davant de la Llei de Bases de Règim Local, davant d'aquest Decret Legislatiu i davant de Proyecto de Ley de Tributación Local, un esborrany del qual ja circula, que ja no és ni una llei de finances locals —ja no s'atreveix ni amb les hisendes locals, el Govern del PSOE; només en fa de tributs, per passar de càrrega tributativa, però no anar a resoldre de debò el problema greu que hi ha de les finances locals—, ens sorprèn que algú, de forma serena i digna, que connecti amb aquests governs, pugui parlar de defensar les competències dels ens locals. A nosaltres ens ha sorprès sentir, fins i tot, en el que va de campanya electoral, a algun dirigent destacadíssim d'un d'aquests grups dir que hi havia una voluntat manifesta de respectar les competències locals en els programes electorals. Bé, jo no sé si hi és, en els programes electorals, però, de moment, en les lleis i en els decrets que, per desgràcia, són els fets concrets que poden ser traducció dels programes electorals, però no necessàriament ho són, de moment hi ha una restricció de les competències locals, l'administració més discriminada, sobre la qual hi ha un recel constant. Sembla que no ens fiem —o no se'n fien els qui governen, sigui l'àmbit que sigui— d'aquells qui han estat elegits més directament per la població, que són els regidors dels ajuntaments.

El marc habilitador del recurs que avui ens toca de discutir és la Llei de Bases de Règim Local, i permeti'm, senyor Camp, que recordi que la Llei de Bases de Règim Local fou pactada per aquesta banda de l'hemicicle (*l'l. Sr. Ribó assenyala la part dreta del Saló de Sessions*) —un tros d'aquesta banda— i per un tros d'aquesta banda (*l'l. Sr. Ribó assenyala la part esquerra del Saló de Sessions*), els trossos més majoritaris. És una llei pactada, i no solament pactada, sinó defensada en aquest Ple quan s'hi va voler recórrer per part de grupets d'aquest hemicicle que són en aquesta banda (*l'l. Sr. Ribó assenyala la part esquerra del Saló de Sessions*.) Quan hi vam voler recórrer, una bona part d'aquest recurs es va quedar pel camí, i una bona part d'aquest recurs es va quedar pel camí perquè aquesta banda de l'hemicicle, el Grup de Convergència i Unió, es va oposar a aquest recurs.

Jo vull recordar els arguments que s'utilitzaren en aquell debat. Per part del senyor Nadal se'ns deia que a la Llei de Bases Règim Local no hi ha perjudicis greus per a l'autonomia de Catalunya, i se'ns deia que entre dubtes sobre la constitucionalitat i la clara consciència de limitacions de l'autonomia local que provocaria un retall d'aquells articles, ells es quedaven amb la Llei, però és que, senyor Camp, vostè mateix deia que el senyor Ribó «qüestiona diferents qüestions», diu textualment el *Diari de Sessions*, concretament que no impugnem aquest article, i en treu conclusions catastrofistes : «Que quedi clar que nosaltres votarem en part els articles del Dictamen segons la conclusió del Consell Consultiu, i en canvi quedem molt tranquils amb els altres articles perquè, si realment passa tot això que ens diu el senyor Ribó, es podrà posar conflicte de competències.»

No anem al conflicte de competències, senyor Camp. Abans, «sortosament» no, «per desgràcia» hem d'anar al recurs d'inconstitucionalitat. Allò que vostè no ens volia admetre en aquelles argumentacions, avui, amb molta brillantor i amb una sèrie d'arguments importants, ens ho ha d'admetre.

Nosaltres creiem que cal anar a aquest recurs —per això hem signat, juntament amb Esquerra Republicana, la demanda d'aquest recurs—, i cal anar-hi amb la sorpresa que hi ha una sèrie d'articles, en alguns dels quals el Consell Consultiu ha anat més lluny del que demanàvem nosaltres en la petició del Dictamen; el Consell Consultiu —i aquest és un Dictamen que... permetin-me que aquí cometi una manca d'humilitat: jo recomano a totes les diputades i els diputats que se'l llegeixin a fons, perquè té paràgrafs molt alligonadors sobre què és l'autonomia i sobre què no podrà ser l'autonomia si continuem per aquest camí—, en aquest Dictamen, diu, al principi de tot, com es poden arribar a fer bases per reglament que, per desgràcia, el sistema autonòmic que s'està imposant a l'Estat espanyol permet de fer bases per reglament, però com, en aquest cas, en el Decret Legislatiu, s'ha ultrapassat amb escreix fins i tot aquells límits aberrants de poder arribar a fer bases per reglament. S'ha arribat al punt que en el Decret Legislatiu es diu que «es básico el Título tal y cual, según su naturaleza». És clar, això recorda una mica allò dels misteris de la santíssima Trinitat, «según su naturaleza», i diu molt bé el Consell Consultiu: «en aquest cas, en una situació d'incertesa, ja que la seva activitat normativa», la de Catalunya, «desconeixent clarament quins són els principis bàsics en la matèria, haurà d'avançar a les palpentes». Si el Tribunal Constitucional diu que aquests articles corresponents són constitucionals, jo estic totalment d'acord amb el Consell Consultiu: haurem d'avançar a les palpentes; expressió més gràfica per descriure què passa avui amb l'autonomia, a mi no se m'hauria ocorregut.

O, més endavant, quan es parla de la funció pública local, senyor Camp, funció pública local —lamento molt que avui no ens acompanyi el senyor Alavedra, però també recordaria que Esquerra Republicana i el Grup del PSUC van voler recórrer al seu dia contra un text respecte a això. Li sonarà, a vostè, i van ser vostès, també, qui s'hi van oposar—; doncs, bé, sobre la funció pública local diu el Consell Consultiu: «Com s'acaba de veure a través de l'argumentació de funcions dels òrgans estatals per considerar-se bàsica i d'una clàusula residual a favor de les entitats locals, desapareix, per complet, qualsevol competència autonòmica en el camp de la funció pública local.» O sigui, a les palpentes i amb matèries que ens poden desaparèixer per complet. I m'estalvio d'anar citant articles i Dictamen perquè estic totalment d'acord amb l'argumentació del senyor Torres i amb l'argumentació del senyor Camp en defensa de la demanda d'aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Jo voldria acabar citant les paraules d'un il·lustre alcalde de Catalunya, que parlava en funcions de president d'una associació de municipis, de la Federació, en concret, en la seva darrera assemblea a la Seu d'Urgell. Deia el senyor Joaquim Nadal en l'assemblea de la Seu d'Urgell: «Senyor Ministre, senyor Conseller» —perquè comptaven amb la presència del Ministre d'Administració Territorial i del Conseller de Governació, si no m'equivoco; si no, després em rectificarà el senyor Nadal—, «teniu davant un grup significatiu d'alcaldes i de regidors», aquells que abans deia, els més discriminats de les administracions, «convençuts que tenen, tenim, tota la raó. A Catalunya uns quants centenars, a Espanya uns quants milers de persones elegides, creuen que tenen tota la raó del món.» I jo també els la dono, senyor Nadal. «Estem convençuts de tenir raó, però estem poc esperançats perquè ningú no ens la

dóna.» Jo també estic poc esperançat, senyor Nadal. «Ens hem preguntat si algú comparteix el nostre criteri que els municipis formen part —i volem formar part— de l'Estat, i que les relacions entre els diferents nivells de l'Administració ho han de ser reconeixent les relacions no sotmeses a subordinació.» A mi m'agradaria que aquestes paraules del senyor Nadal fossin de debò una lliçó per a tothom quan anem a legislar sobre el tema dels ens locals, unes relacions «no sotmeses a subordinació». I acabava, el senyor Nadal: «Senyor Ministre, senyor Conseller, no ens agrada tenir la sensació de no ser escoltats o que els nostres arguments no són suficients. Doneu-nos ara la raó: ajudeu-nos en tot el que us hem demanat. Estem convençuts que mai no us en penedireu, perquè des de l'àmbit municipal treballarem intensament per garantir cada dia més i millors serveis per als ciutadans.» Senyor Nadal, senyor Camp, doneu-nos la raó, quan alguns grups parlamentaris plantejem recursos de defensa de l'autonomia, malgrat que dolgui perquè són contra pactes, secrets o no secrets, fets pels dos grups majoritaris aquí, en l'altra legislatura a nivell de Corts Generals. Doneu la raó quan hem evidenciat, no amb els nostres arguments, sinó amb els del Consell Consultiu, com ha passat amb recursos molt propers en el temps —que en parlarem també en el futur—, i que no s'ha volgut admetre la raó de l'autonomia per anar a recórrer pactes d'oportunitat política. Nosaltres, que som propositants, còpropositants del recurs, demanàrem que es votés la demanda d'aquest recurs en tot allò que és article bàsic, i proposàrem, senyor President, que, si cal, fins i tot amb una suspensió de la sessió abans de la votació, es considerés la possibilitat d'incloure una esmena transaccional que parlés de, a més de tota la relació d'articles que hi ha en la proposta de Convergència o en el Grup del PSUC i Esquerra Republicana —amb una fórmula que s'ha utilitzat altres vegades en recursos—, en general, de tot allò que afecta les competències autonòmiques. Repeteixo que hi ha precedents en demandes de recurs; permetria que els serveis jurídics de la Cambra acabessin d'afinar allò que un decret legislatiu extens pot significar d'atemptat contra l'autonomia i satisfaria aquest afany col·lectiu de defensar les nostres institucions d'autogovern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Il·lustre Diputat que faci arribar a aquesta Mesa l'esmena transaccional. Perquè pugui intervenir en nom del Grup parlamentari Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tots comencem ja a tenir una mica de pràctica a participar en debats d'aquest tipus, sobre la conveniència o no que el Parlament de Catalunya interposi recurs d'inconstitucionalitat en relació amb una determinada norma emanada del legislatiu estatal, per veure si aquesta norma s'adequa o no a l'ordre constitucional i estatutari. En el cas d'avui —sempre aquests debats, des del meu punt de vista, estan a mig camí entre el debat estrictament jurídic, perquè prenen com a base el Dictamen jurídic del Consell Consultiu de la Generalitat i el debat estrictament polític—, sobre la base d'aquesta argumentació política, nosaltres valorem si convé o no políticament demanar una sentència, un pronunciament explícit del Tribunal Constitucional —avui, aquest mig camí queda més a prop, des del meu punt de vista, també, del debat estric-

tament jurídic, perquè es tracta d'analitzar si s'adequa o no a l'ordre constitucional i estatutari un reial decret legislatiu —que és una cosa més complicada: té valor formal de llei, però és una cosa més complicada que no pas una llei— i que, a més, com ja s'ha dit abans, té més de quatre-cents articles. Vostès ja saben què va dir el Conde Romanones, de «haga usted la ley i déjeme hacer el reglamento a mí», i en aquest cas es tracta d'un reial decret legislatiu que el que fa és la refosa de diversos textos legals que afecten l'administració local. Per tant, realment, estem davant d'un tema complex jurídicament i que, a més, per analitzar-ho d'una manera exhaustiva ens portaria molt més temps del que no pas tenim d'acord amb el Reglament de la Cambra.

En tot cas, jo anuncio que la posició del Grup parlamentari Popular, a efectes d'economia processal i política, es basarà a analitzar, sobretot, d'acord amb els articles que segons el Dictamen del Consell Consultiu podrien ser constitutius d'infracció de l'ordenament constitucional i estatutari, i que han estat, a més, bàsicament recollits en la petició de la proposta de resolució que ha presentat el Grup parlamentari de Convergència i Unió, i insisteixo que això ho fem des d'un punt de vista polític i d'economia processal a efectes del debat.

Com vostès ja saben, el Reial Decret Legislatiu s'empara, com diu el Dictamen, amb l'article 82 de la Constitució Espanyola i és, juntament amb el Reial Decret-Llei regulat a l'article 86, també, de la Constitució, una excepció del principi de divisió de poders establert en la mateixa Constitució, en virtut de la qual el poder legislatiu és l'únic poder que pot dictar normes amb rang de llei i que després és l'executiu qui pot, en tot cas, dictar normes d'execució o reglamentàries.

Com és sabut, també, en el cas del reial decret legislatiu, les Corts Generals intervenen, com es diu en el Dictamen, *ex ante*, dictant les condicions de la delegació a les quals s'haurà de circumscriure el poder executiu. En el cas del reial decret-llei, al contrari, doncs, ha de ser el legislatiu el que intervé *ex post*, és a dir, després, per, en tot cas, convalidar o revalidar la norma que ha aprovat abans l'executiu.

En tot cas, és important, a efectes d'aquest debat, tenir en compte sobretot la complexitat del tema que estem discutint, recordar que, d'acord amb la Constitució Espanyola, també, la delegació, quan es refereix a la refosa de textos legals ha de determinar l'àmbit normatiu del seu contingut i definir si, a més, s'hi inclou la regularització, aclariment i/o harmonització de textos legals que han de ser refosos. Tanmateix, també la Constitució Espanyola en el seu article 82.6 concreta que, a efectes de control «les lleis de delegació podran establir en cada cas fórmules addicionals de control sens perjudici de la competència pròpia», a aquestes efectes, «dels tribunals.»

Finalment, i en aquest capítol previ de comentaris generals, sobre la norma que tractem, constatem que el Govern ha dictat el Reial Decret Legislatiu 781/86 en virtut del que prescriu, a l'efecte, la Disposició Final Primera de la Llei del 2 d'abril del 85, Reguladora de les Bases de Règim Local, que diu, d'acord amb el que diu el Dictamen: «Se autoriza al Gobierno de la nación para refundir en el plazo de un año y en un solo texto las disposiciones legales», esto es importante, «vigentes de acuerdo con lo dispuesto en la Disposición Derogatoria. La refundición comprenderá también la regularización, aclaración y armonización de dichas disposiciones.»

És a dir que, com diu el Dictamen del Consell Consultiu, s'autoritza el Govern a refondre textos legals vigents, i d'altra, per actualitzar textos reglamentaris. Pel que fa a aquests textos legals, els que han de ser objecte de refosa, són els que es preveuen de forma expressa a la Disposició Derogatòria, i aquests són la Llei de Règim Local, del 85, en el seu text refós, la Llei de Bases de l'Estatut de Règim Local, d'octubre del 77; la Llei sobre Règim Jurídic de les Corporacions Locals, del 81, i, finalment, la Llei que crea i regula també la Mutualitat Nacional de Previsió Local, de l'any 1960; és a dir, normes que realment, llevat la de l'any 81, tenen una antiga vigència entre nosaltres a nivell de regular la vida local.

Per tant, aquest Reial Decret Legislatiu només pot refondre normes amb rang de llei, no normes de nivell reglamentari. En la mesura que s'hi haguessin incorporat normes reglamentàries, es podria arribar a la conclusió que el Govern —en aquest cas, lògicament, estem parlant del Govern de l'Estat—, hauria buscat una via oblíqua per obviar la Llei 7/1985, en els aspectes en què es declara la reserva de llei. En aquests casos, entenem, podria ser procedent la formalització mitjançant el requeriment preceptiu d'un conflicte positiu de competència davant del Tribunal Constitucional, si s'entén que hi ha hagut una vulneració de les competències constitucionals i estatutàries de la Generalitat.

Finalment, i d'acord amb el que he esmentat abans, d'acord amb les conclusions del Dictamen i les propostes de resolució presentades, en particular la de la més de la desena part de diputats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, analitzarem alguns articles: en particular, el 25.2.

El Dictamen del Consell Consultiu afirma que pot considerar-se adequat a l'ordre constitucional i estatutari si es tenen en compte les observacions contingudes en el Dictamen. Nosaltres creiem que sempre que hi hagi una conclusió del Consell Consultiu en aquest sentit, una prudència, a efectes de no interposar massa recursos davant del Tribunal Constitucional, en perjudici que això sigui lícit i que sigui absolutament legítim, una prudència en aquest cas ens porta a considerar que no tenim per què prejudicar que el Govern no aplicarà aquesta norma en el sentit que digui el Consell Consultiu, i més enllà podríem dir que fins i tot la sentència del Tribunal Constitucional —hi ha precedents en aquest sentit— pot dir precisament que, si s'interpreta o s'aplica en aquest sentit, aquesta norma no vulnera l'ordre constitucional i estatutari i, per tant, en principi, nosaltres som contraris a votar a favor d'interposicions de recursos quan hi ha dictàmens, en aquest sentit, del Consell Consultiu. I això és aplicable clarament a aquest article 25.2.

Parlaríem de l'article 49, 50 i 52, que fan referència al lloc i a les actes de les sessions de les corporacions locals. Efectivament, tal com diu també el Dictamen del Consell Consultiu, creiem que la possible vulneració d'aquest ordenament constitucional i estatutari arriba per la via que aquest Reial Decret Legislatiu considera que aquestes normes, aquests articles són bàsics, i realment nosaltres creiem que no poden considerar-se, en absolut, bàsics. Al contrari, sí que diem que és una normativa que tracta preceptes possiblement correctes i normalment aplicables al règim de funcionament de les entitats locals, però en ser declarats bàsics pel Reial Decret Legislatiu, sí que realment entenem que, d'acord amb el Dictamen del Consell Consultiu, vulnera les competències de la Generalitat en matè-

ria de règim local.

L'article 54, en els paràgrafs primer, segon i tercer, es refereix a la intervenció del secretari i de l'interventor en l'adopció de determinats acords per part de les corporacions locals. Diem el mateix que en els articles anteriors : no trobem la seva cobertura bàsica en la Llei 7/85.

Quant a l'article 59, estableix la quantia màxima de les multes per infracció de les ordenances municipals, de les entitats locals en general. Hem de dir que efectivament aquesta matèria..., el contingut tan detallista que fa el Reial Decret Legislatiu, no fixant només una quantia màxima i mínima, sinó fixant d'una manera molt exhaustiva i molt detallada la regulació d'aquestes sancions, a la pràctica deixa absolutament buida de possibilitats d'actuació la Generalitat de Catalunya, i vulnera el que preveu al respecte, clarament, quant a competència en matèria local que té la Generalitat, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

L'article 129 es refereix a diverses competències que afecten els funcionaris amb habilitació de caràcter nacional; ens estem referint, com vostès ja saben, als secretaris, interventors i dispositaris, en virtut de les quals desapareix, a la pràctica, amb la taxació competencial i funcional que es dona en aquest article, a la pràctica desapareix per complet la possibilitat d'actuació de la Generalitat de Catalunya en relació amb aquests funcionaris. És sabuda l'opinió que té el Grup parlamentari Popular en relació amb aquests funcionaris : nosaltres som clarament partidaris del manteniment d'aquests funcionaris de l'Administració local, que amb la Llei de Bases de Règim Local han passat a ser funcionaris, amb habilitació de caràcter nacional, el debat corresponent es va portar a terme en les Corts Generals, aquí diem que mantenim la mateixa posició..., del que es tracta és només de dir qui exerceix la competència en relació amb ells, si la Generalitat o l'Estat —no qüestionem l'existència dels cossos—, i nosaltres diem que realment el Reial Decret Legislatiu deixa buida de competències en la pràctica la Generalitat de Catalunya, en relació amb aquesta matèria, i, en conseqüència, vulnera realment l'Estatut d'Autonomia.

L'article 145 atribueix exclusivament a l'Estat el desenvolupament de la Llei d'Incompatibilitats, i inhabilita, en conseqüència, la Generalitat per exercir la seva competència normativa en matèria de funció pública, en matèria de funció pública local, activitat que s'hauria de desenvolupar dins dels paràmetres que estableix, al respecte, l'article 149.1.18 de la Constitució.

Finalment, es parla també de sancions —ara ja no tant de sancions per infracció de les ordenances municipals o dels ens locals en general, sinó de les sancions en relació amb les infraccions que puguin cometre els funcionaris de l'Administració local. L'article 150, apartat 1, lletra b), assigna amb caràcter exclusiu a un òrgan de l'Administració de l'Estat —i, en concret, la Direcció General d'Administració Local— la potestat per iniciar el procediment sancionador en determinats casos i desapodera, en la pràctica també, la Generalitat de competència en aquesta matèria de funció pública local, quan ni la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, de l'any 84, ni la Llei 7/85, de Règim Local, determinen el caràcter bàsic de la determinació dels òrgans incoadors dels expedients sancionadors que s'atribueixen en aquest Reial Decret Legislatiu de manera exclusiva a mans del Ministeri d'Administració Terri-

torial i, concretament, de la Direcció General d'Administració Local.

Coincidim també amb el Dictamen del Consell Consultiu —i en aquest sentit també votarem favorablement la Proposta de Resolució pel que fa a aquest dos articles— que els articles 410.2 i 414 atempten contra l'ordre constitucional i estatutari, i de manera singular ens volem referir a aquest darrer article perquè afecta un tema que en aquests moments està a nivell de discussió parlamentària en aquesta Cambra, afecta el tema de la Llei de divisió territorial de Catalunya; com vostès saben, s'estructura una divisió territorial interna a Catalunya basada en els municipis i les comarques. L'article 414 afecta les comarques des de la vessant de tipificar clarament com són els seus mitjans de finançament, de tal manera que es diu que en la pràctica la competència de la Generalitat per crear una divisió territorial que implica, lògicament, la possibilitat de crear i regular els consells comarcals, si es deixa sense competència la Generalitat pel que fa al seu finançament, realment, queda absolutament coixa aquesta competència, que entenem que és una competència que sí que té molt sentit, segons nosaltres, i que atempta claríssimament, no tan sols ja d'una manera molt directa contra la mateixa Llei de Bases de Règim Local, sinó clarament contra l'Estatut d'Autonomia.

En concret, el Reial Decret Legislatiu, en parlar d'aquestes comarques, estableix clarament l'assignació dels recursos econòmics necessaris perquè aquestes comarques i els seus òrgans locals representatius puguin exercir les seves competències, sempre, absolutament al marge de qualsevol possibilitat d'actuació a nivell autonòmic.

En conseqüència, nosaltres diem que vistes les propostes de resolució, sobretot la que ha presentat la més d'una desena part de diputats del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu, nosaltres votarem, demanarem la votació separada que calgui i, en definitiva, votarem majoritàriament a favor, d'acord amb les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu, sobretot quan aquestes conclusions són coincidents amb la petició del Grup de Convergència i Unió, tenint en compte que hi ha peticions de votació, per part del Grup de Convergència i Unió, que estan considerades com a no vulneradores de l'ordre constitucional i estatutari per part del Consell Consultiu, en el qual cas nosaltres —com he dit abans— no les votarem a favor.

En definitiva, senyores i senyors diputats, aquesta és la posició del Grup parlamentari Popular en relació amb el recurs d'inconstitucionalitat que avui estem debatent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, per anunciar d'entrada que el nostre Grup votarà favorablement la interposició de recurs contra tots aquells articles que el Dictamen del Consell Consultiu considera inconstitucionals i bàsics, és a dir, aquells que introdueixen elements de la legislació bàsica en aquest Reial Decret Legislatiu.

Nosaltres voldríem argumentar aquesta posició favorable des de la coherència de les nostres paraules en aquest mateix hemicicle, quan defensàvem la Llei de Bases de Règim Local, i

amb la mateixa coherència amb les meves paraules —esmentades pel Diputat senyor Ribó— en l'assemblea de la Seu d'Urgell, perquè el senyor Ribó ens parla de temes vigents, però passats ja per aquesta Cambra i pendants de sentència del Tribunal Constitucional; avui el que hem de fer és argumentar aquest recurs, que em sembla que hi ha arguments suficients.

El Reial Decret Legislatiu era un Reial Decret necessari, calia fer-lo, calia desenrotllar una Llei de Bases de Règim Local, i, per imperatiu de la Llei de Bases, havia de produir-se abans d'un any de la vigència de la Llei 7/85. Per tant, el Govern va fer el que havia de fer, desenvolupant un text refós que recollís el conjunt de la legislació referida al règim local.

De la mateixa manera que el Govern compleix uns requisits i imperatius de la Llei de Bases comet, des del nostre punt de vista, el legislador, alguna incongruència, fonamentalment les següents: el Reial Decret Legislatiu inclou, intenta regular qüestions que no es troben ni en la legislació que pretén re-fondre, ni en la Llei de Bases; innova, va més enllà; en segon lloc, introdueix elements que són contradictoris amb la mateixa Llei de Bases; en tercer lloc, contradiu preceptes constitucionals, molt clarament, i, en quart lloc, ignora preceptes no derogats explícitament per la Llei de Bases i que, per tant, hauria de recollir.

En definitiva, el redactor del text refós comet en alguns aspectes un excés de diligència i crea unes noves bases, que són les que hauríem d'impugnar avui i produeix també un text amb una manca de depuració. La manca de depuració es des-prèn sobretot d'algunes perles residuals com, per exemple —deixeu-me'n citar només una—, aquella que preveu que de la prestació dels treballs personals en les petites comunitats rurals, en quedaran exempts els mestres, les autoritats civils, les autoritats militars i els clergues del culte catòlic.

De la mateixa manera, aquest text, aquest Reial Decret Legislatiu intervé en qüestions que afecten dos àmbits del concepte genèric d'autonomia: d'una banda, l'autonomia de la Generalitat, reconeguda per la Constitució i l'Estatut, a l'hora de legislar en matèria de règim local, però afecta també profundament el concepte de l'autonomia local, de l'autonomia municipal. En certa manera, jo crec que, a part d'aquest recurs al Tribunal Constitucional, caldrà continuar amb d'altres recursos de caràcter administratiu, com el que ha presentat la Federació de Municipis de Catalunya contra preceptes que, si bé no toquen de dret la constitucionalitat o no del Reial Decret Legislatiu, sí que afecten profundament l'autonomia local. Per tant, genèricament, podrien ser considerats també inconstitucionals.

En tot cas, no deixa de ser significatiu —i voldria assenyalar-ho— que, malgrat que la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis han estat escoltades pel Consell Consultiu en l'argumentació del Consell Consultiu, no apareix ni una sola vegada la referència al principi de l'autonomia municipal, al qual el Consell Consultiu hauria de dedicar tanta preocupació com la que dedica a l'autonomia de Catalunya.

En definitiva, jo crec que ens trobem davant d'un problema més general que el es des-prèn d'aquest Reial Decret Legislatiu, que és el que podríem anomenar l'obsessió per la tutela. Les entitats locals es troben, des del camp del Govern central i des

del camp del Govern autonòmic, amb una obsessió i preocupació constant per la tutela, tutela més aviat dedicada a contenir i evitar suposats excessos derivats d'una suposada immaduresa, que no se sap ben bé de què es desprenen. I en aquest cas concret hi ha una altra qüestió, que segurament desvia l'objectiu principal del recurs, que hauria de ser el de la salvaguarda de l'autonomia de Catalunya i el de l'autonomia dels municipis en el seu conjunt, que és l'obsessió complementària per la paternitat de la tutela. Qui tutela els ajuntaments i en quin grau se'ls tutela? Els tutela el Govern central, a través d'aquest Reial Decret Legislatiu? En excés. Els ha de tutelar el Govern de la Generalitat? Fins a un cert grau sí, en excés, com s'ha produït ja en determinades iniciatives, no, en excés com, en el cas que citava el senyor Ribó, a l'esborrany de Convergència i Unió del Projecte de Llei de Divisió Territorial i Govern Local de Catalunya, tampoc, perquè igualment preocupant és que es vulgui accelerar els clergues al culte catòlic, al treball i a la prestació de treball personal, com que aquest esborrany que estem esmentant pretengui regular que l'apartat de precs i preguntes d'un ple municipal hagi de tenir una durada mínima de trenta minuts. En un cas i en l'altre la pretensió de la tutela és una pretensió excessiva i el nostre Grup, en el moment de votar favorablement la interposició d'aquest recurs, vol recordar tant la necessària defensa de l'autonomia, de l'autogovern de Catalunya, com la necessitat d'incidir, aprofundir i continuar una trajectòria que defensi i preservi el principi també constitucional de l'autonomia municipal.

Nosaltres volem votar favorablement aquest recurs, des d'aquesta òptica, amb la voluntat i l'esperit d'impulsar l'autonomia local, de flexibilitzar la gestió municipal, que queda, en part, compromesa per alguna disposició d'aquest Reial Decret Legislatiu, i voldríem, a més a més, fer una crida a aquesta Cambra perquè aquesta flexibilització, aquesta defensa de l'autonomia local, aquesta potenciació del municipi com a ens local integrant de l'Estat sigui mantinguda i defensada també per aquesta Cambra en la discussió de futures lleis que seran estrictament d'iniciativa del Govern de Catalunya i que no prometen ésser massa més felices, de moment, que aquest Reial Decret Legislatiu.

El Sr. PRESIDENT: Havent acabat aquest debat, hem de posar a votació les propostes de resolució. Tenint en compte la forma com aquestes propostes han estat presentades, sembla que convé, i en aquest sentit s'ha manifestat la Mesa, que procedim a tres votacions: una primera votació... (*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*) Digueu, si us plau.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres demanàriem, si més no, un minut de suspensió per comprovar si entre els diversos Grups parlamentaris, tràmit necessari per Reglament, hi ha acord per tramitar una esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Bé, se suspèn per un minut. Prego als il·lustres diputats que no es moguin dels seus llocs, més que al més estrictament necessari.

(*La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les dues i tretze minuts.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, li anuncio que nosaltres no presentarem l'esmena transaccional perquè no gaudeix del vist-i-plau de tots els grups de la

Cambrà.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, perfectament, gràcies. Un Il·lustre senyor Secretari que tingui la bondat de llegir la forma d'agrupació de les votacions que ara anem a realitzar.

El Sr. SECRETARI QUART : Es faran tres votacions. La primera votació comprendrà els articles en què coincideixen totes tres propostes, o sigui, el 25.2; el 49; el 50; el 52; el 54.1, 2 i 3; 59; el 129, apartat 1.b), c) i d), apartat 2.b) i apartat 3; 145; 151.1.b); 410.2; 414, i la Disposició Final Setena, apartat 1.b) i apartat 2.

Segona votació : els articles que proposen els Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat i Esquerra Republicana de Catalunya. Són els articles 9.5; 10; 11.1 i 3; 34; 42.1.d); 44.b); 45; 61; 68.1; 75.4; 77, i els articles d'aquestes que es corresponguin amb els articles 98.1, apartat 3, parcialment; 99.1; 99.2, apartat 1; 99.3, apartat 2, i 117, de la Llei 7/1985, del 2 d'abril, de Bases del Règim Local.

I la tercera votació, els articles que proposen més d'una desena part dels diputats del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i que són el 158 i el 160.1.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem doncs... *(Ll. Sr. Ribó demana per parlar.)* Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ : Sí, senyor President. Pel nostre Grup es pot fer la votació exclusiva llegida en primer lloc, la de tots aquests articles en què coincideixen els grups sol·licitants del recurs i la darrera votació. Ens podríem estalviar la segona votació.

El Sr. PRESIDENT : Retirat, això?

El Sr. TORRES : Agafem el mateix posicionament que l'expressat pel Diputat Rafael Ribó.

El Sr. PRESIDENT : Queden retirades?

El Sr. TORRES : Queden retirades, sí.

El Sr. PRESIDENT : Bé... *(Ll. Sr. Manuel Nadal demana per parlar.)* Digui. L'Il·lustre Diputat senyor Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL : Sí, el nostre Grup demana...

Estem d'acord que la primera i la tercera votació es facin agrupades, sempre que se n'excloguin, per votar per separat, l'article 25.2 i la Disposició Final Setena, apartat 2, que per nosaltres es poden votar junts, els dos que excloem es poden votar junts.

El Sr. PRESIDENT : Bé, sembla que tothom està d'acord que fem dues votacions : una de la totalitat, menys aquests dos punts que acaben de ser exclosos, i després... No?

El Sr. ARMET : Sí, perdó, senyor President. Està retirada, la segona?

El Sr. PRESIDENT : Sí, està retirada. O sigui, tot menys aquests dos punts, i després els dos punts. Bé, doncs, anem a procedir a aquesta primera votació de tot menys els dos punts exclosos.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt abans anomenat ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a procedir a la votació dels punts 25.2 i la Disposició Final Setena, apartat 2.

Els qui siguin favorables a aquests dos punts, també, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos punts han estat aprovats per 74 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.

Bé, per tant, han estat assolides les votacions en la mesura necessària i, per tant, queda aprovada aquesta interposició de recurs.

Bé, la primera votació que hem dit que s'aprovava per unanimitat era necessari que enumeréssim els vots, que són 114.

Bé, doncs, fet això hem acabat la nostra tasca per aquest matí, i s'aixeca la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i cinc minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 56

La sessió s'obre a les cinc en punt de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la Lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de Resolució per la qual s'aprova la Proposició de Llei de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre, a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats, i les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.*

2. *Presa en consideració de la Proposició de Llei d'Inclusió de Noves Reserves Naturals de Protecció Integral a l'Espai Protegit del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà.*

3. *Presa en consideració de la Proposició de Llei d'Inclusió de Noves Reserves Naturals de Protecció Integral a l'Espai Protegit del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà.*

4. *Presa en consideració de la Proposició de Llei d'Inclusió de Noves Reserves Naturals de Protecció Integral a l'Espai Protegit del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà.*

5. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Limitació de les Pràctiques del Joc d'Atzar en Establiments Públics.*

6. *Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'aprova la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatòria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques, a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats.*

7. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de funció pública.*

8. *Interpellació al Consell Executiu sobre la reestructuració i la reconversió de la vinya.*

9. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament d'Ensenyament a Barcelona.*

10. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de sòl industrial duta a terme per l'Institut Català del Sòl.*

11. *Interpellació al Consell Executiu sobre les estacions d'esquí, que formularà el Diputat I. Sr. Josep Moliner.*

12. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en els certàmens internacionals que se celebren a Catalunya.*

13. *Interpellació al Consell Executiu sobre el sanejament de la Caixa Rural Provincial de Tarragona.*

14. *Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels edificis i dels serveis dependents de la Generalitat.*

15. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 14/1983, del 14 de juliol, Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa de Centres Docents Públics de Diverses Escoles Privades.*

16. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la funció pública.*

17. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de l'Article 44.8 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya per raó de l'Ingrés d'Espanya en les Comunitats Europees.*

18. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Desplegament Normatiu i la Política de Participació Ciutadana en el Sistema Educatiu.*

19. Preguntes.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència té el gust d'anunciar que, d'acord amb l'article 28.4 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Així mateix ha de fer avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps ha de fer avinent que per esmenar un error material que s'ha produït en l'ordre establert en aquesta llista de la substanciació de les preguntes fa avinent que la pregunta número 15 s'ha de substanciar després de la número 7. Prego als Il·lustres membres de la Cambra que en prenguin nota.

**Proposta de Resolució per la qual
s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés
dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de la
Llei Orgànica 14/1986, del 12 de desembre**

El primer punt del nostre ordre del dia d'aquesta tarda és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats de Modificació de la Llei Orgànica 14/1986, del 12 de desembre i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

Aquesta Presidència informa que la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen, i voldria saber si algun diputat ha estat encarregat per la Comissió de presentar aquest Dictamen.

No essent així, doncs, podem començar el debat. Comença el debat de la Proposta de Proposició de Llei. El primer vot particular a l'únic article és presentat pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a defensar-lo, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres varem presentar aquesta Proposta de Resolució per modificar la Llei Orgànica 14/1983, a fi i efecte d'evitar la possibilitat que es poguessin produir tortures, i enteníem que tota vegada que s'havia aconseguit ja amb la mateixa Llei d'Enjudiciament Criminal el fet que l'advocat pogués assistir, en unes condicions determinades, el detingut, creïem que també era bo que el mateix detingut, o en el seu defecte o per impossibilitat d'ell el seu advocat, poguessin demanar que un altre metge que no fos el forense i, per tant, que no fos funcionari, pogués també procedir a la revisió del detingut.

Bé, nosaltres vam presentar un text, en fi, un afegitó al final del número 2 de l'article 520, el g), que deia : «Dret a ser reconegut per un metge designat pel Col·legi de Metges.» I després, al final del número 6, sol·licitar el reconeixement del detingut o pres com a funció que tingués l'advocat, cosa que ja en certa manera, amb altres coses, era prevista en la mateixa Llei.

Bé, aleshores, vaja, en la Comissió i com a causa d'unes esmenes que es van presentar, i les votacions, surt un dictamen en què s'aprofita l'apartat 2.f), i s'hi afegeix una segona part, on diu : «... o, si s'escau, pel que designi a aquest efecte el co-

legi oficial de metges de la demarcació...», etcètera, vostès ho poden llegir perfectament.

Bé, aquesta addició ens sembla que no és suficient; en primer lloc perquè no entenem què vol dir «si s'escau», perquè això és discrecional. En tot cas, en fi, és del col·legi de metges, o és discrecional de qui? Del jutjat, si s'escau o no? És que es discrecional del jutge, o del fiscal, o de qui? No s'especifica. Si no es diu que ho pot demanar el detingut, és amagar l'ou i no voler que es garanteixi la defensa adequada del detingut, almenys en l'aspecte físic.

Què vol dir això dels criteris d'especialització que fa referència a la part que s'ha afegit en l'apartat 2.f)? És que un metge de capçalera no pot diagnosticar que hi ha hematomes o que el pacient ha sagnat per la boca? És que cal que hi hagi un traumatòleg, un metge especialista en pallisses i tortures? Nosaltres voldríem que aquesta especialització no existís, i, per tant, veiem que és una cosa una mica estranya que es vulgui fer constar.

Tal com està redactat el text del Dictamen, el funcionari de torn pot negar una idoneïtat prescrita, precisament, en l'article que es pretén que s'aprovi per part del Dictamen. El funcionari de torn pot negar aquesta idoneïtat si s'aprova el text del Dictamen, i, naturalment, nosaltres en això no hi podem estar d'acord, i per això mantenim el final de l'apartat 2, el punt g), tal com nosaltres l'havíem proposat.

Respecte al punt número 6 del text del Dictamen, només seria vàlid i tindria sentit si existís l'apartat g) que nosaltres proposem. El nostre punt d) del número 2 té per objecte garantir que l'advocat pugui demanar el dictamen d'un metge designat pel Col·legi Oficial de Metges, i que no sigui funcionari. La raó és molt senzilla: una persona ben apallissada no tindrà esma per exigir per ella mateixa el reconeixement mèdic objecte d'aquesta modificació de la Llei d'Enjudiciament Criminal.

Penso que això és perfectament comprensible, i qui ho vulgui entendre que voti favorablement el nostre vot particular, i qui no el voti, ell sabrà per què no ho fa.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, amb aquest vot particular, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana manté la seva totalitat del text proposat inicialment. Aquest fet demostra, realment, no compartir les esmenes presentades pel nostre Grup, i, per tant, molt resumidament manifestaré que ens oposarem al vot particular per les raons següents: una de fons; perquè tal com es presenta, és a dir, en el redactat inicial, l'afegitó corresponent a la lletra g) ens sembla que dóna a entendre una certa desconfiança poc positiva, és a dir, negativa, que no trobem justificada respecte al cos de metges forenses, i nosaltres no veiem aquest cos com a purs i simples funcionaris *stricto sensu*, perquè comprovem diàriament la seva relació amb el poder judicial que, com tothom sap, és independent.

Per tant, no podem posar en dubte la professionalitat de les persones que ocupen els càrrecs en aquest moment. Creiem, però, que l'important és facilitar la tasca dels reconeixements que tenen encomanats per precepte legal que deriva del text constitucional. En aquest sentit, l'esmena que nosaltres

vàrem presentar recull i dóna camí justament també perquè aquest reconeixement es pugui fer per metges que designi el col·legi de metges. Ens sembla que aquesta és una via prou suficient perquè es porti a terme aquesta tasca.

Formalment, ens sembla que és més recomanable l'aplicació del punt 2, lletra f), de l'article 520, que no pas l'afegitó d'un nou apartat perquè, si bé les mesures contemplades en aquest article són totes elles necessàries, no hi manca afegir, no hi està de més que es puguin complementar, és a dir, tècnicament d'acord amb les disponibilitats actuals.

Com ja s'ha dit alguna altra vegada, nosaltres no podem descansar en el perfeccionament de les nostres lleis, amb la legítima ambició d'aconseguir el màxim de garanties dels drets de la persona.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup considera més adequada la forma que proposem, per tal que l'objectiu que perseguim sigui realitzable.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: En aquest article únic hi ha una altra esmena, la número 2, de la qual és titular el Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyor President, manifestar que nosaltres aquí veiem un error, suposem que tècnic, perquè quan es va fer la transaccional entre el Grup que dóna suport a la majoria i el Grup Popular, es va optar per una ampliació de l'apartat f), en comptes d'un nou apartat g), tal com era en el projecte, en la Proposició de Llei que presentava Esquerra Republicana de Catalunya. Per consegüent, en aquesta esmena nostra s'hauria de rectificar la segona línia, on posa «en l'apartat g)», ha de ser «l'apartat f)».

El Sr. PRESIDENT: O sigui, és un...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: En comptes d'una «g», és una «f», a la nostra esmena.

Bé, aquesta esmena va encaminada a omplir un buit legal, una llacuna legal en aquest Projecte de Llei segons la nostra pròpia apreciació, i d'una manera breu, diria que, en efecte, en l'esmena transaccional han quedat reconeguts els drets del detingut, o, millor dit, han quedat ampliades les garanties del detingut, però, en canvi, ningú s'ha preocupat, o no ens hem preocupat, o els altres grups no han vist necessari —aquest és el motiu de la nostra esmena— que també hi ha una altra part, i l'altra part són els funcionaris que degut a aquest reconeixement mèdic que es demana en aquest nou afegitó, podrien també tenir alguna discrepància, i per consegüent creiem que el dret és per a tots, i nosaltres demanem que de la mateixa manera que ampliem les garanties al detingut afegint un nou dictamen que fixaria emès per un metge del col·legi oficial, també s'hauria de demanar que tinguessin dret a un dictamen, en cas que es preveïés una presumpta denúncia per maltractaments, els funcionaris, precisament degut a aquest dictamen.

Per això nosaltres proposem que en cas que el detingut optés pel reconeixement —únicament i exclusivament si opta pel reconeixement en l'apartat f)—, l'autoritat governativa, o penitenciària en aquest cas, podria sol·licitar a un metge que pertanyi al col·legi de metges, que reuneixi les mateixes característiques exigides en l'apartat anterior, que complementi en el seu cas o emeti un informe complementari.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS : Gràcies, senyor President. Per anunciar el vot en contra del nostre Grup, per tal de mantenir-nos en la línia fidel al neguit que ens féu prendre la determinació d'abonar al seu dia la proposta de resolució, si bé que esmenada com ja anunciàrem en la forma que nosaltres concebem el problema que tractem.

La Llei Orgànica 14/83 preveu el reconeixement forense, i nosaltres pretenem que efectivament es produeixi, si es demana. I hem de ser prou previsors si, bé per problemes de quantitat o bé per problemes d'especialitat, aquest dret no es pogués portar a terme, ha de ser justament per extensió el col·legi de metges que s'assegura aquesta responsabilitat, contemplada en la legislació vigent. I precisament perquè ens estem referint a un apartat concret de la Llei d'Enjudiciament Criminal que tracta dels drets, no veiem adequada l'esmena que proposa el Grup Popular.

Efectivament, la reserva que planteja l'esmena a favor dels estaments mencionats en aquesta, no la veiem ben situada, si tenim en compte que l'articulat que tractem es refereix inequívocament als drets del detingut, i no pas a les prerrogatives de l'Administració; i això amb clara referència per voluntat del legislador a les garanties establertes en el text constitucional.

Per això, acceptant aquesta esmena estariem afavorint —ens sembla— una barreja de filosofies contradictòries, que contribuirien al confusionisme en aquest apartat concret de la Llei, que és, de per si, molt clar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara hem de passar a votació aquestes esmenes. Posem a votació, doncs, primer, l'esmena número 1.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena número 1 d'Esquerra Republicana de Catalunya, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 64 en contra i 26 abstencions.

Ara, l'esmena número 2, del Grup Popular.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 73 en contra i 26 abstencions.

I ara anem a votar el text del Dictamen per a aquest mateix article.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret... (*Ll. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*) Digueu, si us plau.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Senyor President, per demanar votació separada dels dos apartats 2.f), i 6.a), del text del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT : Anem a posar a votació l'apartat 2.f).

Els qui siguin favorables a l'apartat 2.f) del text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest apartat 2.f) ha estat aprovat per 66 vots a favor, 5 en contra i 30 abstencions.

Posem ara a votació l'apartat 6.a).

Els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat 6.a) del text del Dictamen ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem ara a les esmenes que vénen a continuació, que es refereixen a l'Exposició de Motius. Totes dues són d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-les, tinc el gust de donar la paraula... Són vots particulars, perdó. Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Sí, senyor President, de l'escó estant. Ens sembla bastant sorprenent que no hagués pogut sortir aprovada en el Dictamen de la Comissió una frase, que és la que fa referència al número 3, que diu : «Per garantir que aquest precepte sigui observat, cal que els ciutadans puguin fer valer aquest dret enfront de qualsevol que els en vulgui privar, i perquè això sigui possible cal que puguin provar de manera objectiva la violació del dret susdit.» Em sembla bastant difícil que ningú pugui ara votar en contra d'això, si s'ho ha llegit bé i veu l'abast que té.

I referent al vot particular número 3, que també aprofito per defensar, passa exactament el mateix : és clar, nosaltres hem basat la nostra modificació de la Llei d'Enjudiciament Criminal precisament en el fet que, així com en el cas de l'assistència de l'advocat al detingut, doncs, estava previst en l'article 17 de la Constitució i es va modificar en la Llei d'Enjudiciament Criminal, ens semblava que també, la salvaguarda, era una protecció mèdica del detingut, que es pogués fer extensiu, el que era per als advocats, també als metges. De la lectura de tot el text que han pretès o es pretén d'eliminar es pot deduir que és totalment insòlit que no pugui ser aprovat favorablement aquest nostre vot particular.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Per a un torn en contra? (*Pausa.*) Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tal com vàrem avançar en Comissió, creiem que el fet que el Cos de Metges Forenses tingui les seves limitacions per a les funcions que té encomanades, no ens ha de permetre qüestionar la seva tasca i, per tant, aquest aspecte no hauria de donar peu a parlar de violacions dels drets a la integritat de les persones i, sobretot, al dubte sobre la seva detecció i denúncia posterior.

Aquest reconeixement podria semblar un posicionament apriorístic, una suposició en el sentit de prejudicar, que no s'escau amb la nostra forma d'entendre el problema que debatem, i que realment no ens sembla adequat i, sobretot, oportú.

És necessari recalcar que estem intentant incidir en un text legislatiu que engloba conceptes relatius a garanties de la persona i cauteles a la seva possible agressió. En cap cas estem tractant de tipificacions de conductes i, per tant, admetre aquest vot particular en una exposició de motius, per generalitzadora, podria esdevenir altament injusta.

Gràcies, senyor President.

(*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Digui, digui, senyor Maties...

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Per demanar votació separada, també, dels dos vots particulars.

El Sr. PRESIDENT : Dels dos vots particulars. Molt bé. Anem ara a sotmetre a votació el primer d'aquests dos vots particulars, o sigui el número 3, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquest vot particular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El vot particular ha estat rebutjat per 9 vots a favor, 67 en contra i 27 abstencions.

Votem ara el següent vot particular, número 4.

Els qui siguin favorables a aquest vot particular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest vot particular ha estat rebutjat per 5 vots a favor, 67 en contra i 31 abstencions.

Votem ara l'Exposició de Motius del text del Dictamen. Podem votar conjuntament el Títol? No hi ha cap inconvenient que votem conjuntament el Títol? (*Pausa.*) Bé, doncs anem a votar conjuntament l'Exposició de Motius segons el text del Dictamen i el Títol.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'Exposició de Motius i el Títol ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Un cop acabat aquest debat i aquestes votacions, hem de tenir en compte que, d'acord amb l'article 133.2 del Reglament, l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text.

Per tant, els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta votació ha donat per resultat 71 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions. Per tant, la Proposta de Proposició de Llei ha quedat aprovada amb aquest resultat. Voldria demanar, doncs, ara, a cada Grup parlamentari, si vol donar explicació del vot. El senyor Maties Vives té la paraula.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. El nostre Grup parlamentari s'ha abstingut en la votació final coherentment amb la votació que hem fet del text del Dictamen, d'abstenció en el que era la part més substantiva d'aquesta Proposta de Resolució —l'apartat 2.f)— i el nostre vot favorable a l'apartat 6.a).

Per què hem votat d'aquesta manera i per què hem donat suport al vot particular número 1 d'Esquerra Republicana de Catalunya? Perquè entenem que, tal com se'ns proposa el text definitiu de la Proposta de Resolució al Ple de la Cambra, el que s'estableix en aquesta modificació del 520 de la Llei d'En-

judiciament Criminal és un mecanisme substitutiu, no complementari, de dictaminació sobre el dret a ser reconegut per la persona detinguda. Quan s'entra en aquest terreny que el senyor Alay deia, i jo comparteixo la seva opinió, d'un cert terreny d'indefinició, en afirmar que el detingut té dret a ser reconegut, etcètera, o, si s'escau, pel metge que designi a aquest efecte el col·legi de metges de la demarcació, aquest «o si s'escau» és un mecanisme de substitució. És a dir, podrà ser reconegut per un metge forense, podrà ser reconegut pel metge forense d'aquella administració o de qualsevol altra de la demarcació, o podrà ser reconegut per un metge del col·legi de metges de la circumscripció. Evidentment, aquest és un mecanisme de substitució, no és un mecanisme de complementarietat. Per tant, no podem compartir els arguments del Grup de la majoria quan deia que votar el fet de la complementarietat era una desconfiança cap als metges forenses. En absolut; precisament és desconfiança cap als metges forenses quan es planteja com a mecanisme substitutiu, quan es diu : «Ho serà pel metge forense o», indefinició, «si s'escau, per un metge del Col·legi Oficial de Metges». Això és desconfiança cap als forenses. No quan es diu que tindrà dret a ser reconegut pel metge forense d'aquella comissaria, pel metge forense d'aquell quarter d'aquella demarcació, o que també tindrà dret a ser reconegut per un metge designat pel Col·legi de Metges.

Per tant, nosaltres, que som partidaris, òbviament, de la necessitat d'aquest control intern, en podríem anomenar metge forense de la demarcació de la comissaria del lloc on pertoqui, però també partidaris de la voluntarietat i, per tant, del dret a un control extern —llegeixi's «metge del col·legi de metges d'aquella demarcació territorial»—, evidentment, anem per la via de la complementarietat, no per la via de la substitució.

Perquè, per altra banda, a favor d'aquesta tesi apunta el fet que, d'aquesta manera, evitem un problema tècnic que es podria plantejar : un metge forense —i aquí lamentem discrepar de l'opinió del senyor Alay— no és un metge especialista en pallisses i tortures; no és això, no és això. (*Ll. Sr. Alay adreça uns mots a l'l. Sr. Vives.*) Vostè ho ha dit, senyor Alay, des d'aquesta tribuna, fa una estona. Un metge forense és, en tot cas, un metge que, per la seva qualificació professional, adquireix, podríem dir-ne, entre cometes, característiques de «metge-notari» d'una determinada situació física i psicològica d'un detingut, d'un pres, etcètera.

Per tant, evidentment, quan nosaltres plantejem que sigui un forense o un metge, diguem-ne, normal i corrent, del col·legi de metges de la demarcació, evidentment, estem en certa manera atemptant contra aquestes característiques de notarietat que té un metge forense.

Si actuem a favor de la tesi de la complementarietat, és a dir, de no fer incompatibles l'atenció del metge forense amb un metge del col·legi de metges, evidentment, evitem els problemes tècnics d'aquesta possible manca de qualificació forense del metge que designi el col·legi de metges, i és per això que hem votat a favor del vot particular d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè va en línia amb la complementarietat i ens hem abstingut en la proposta que aportava el Grup majoritari, en aquest cas, proposició definitiva, text del Dictamen, que anava amb la tesi de la substitució. Evidentment, ens hem abstingut i no hi hem votat en contra perquè el text que se'ns proposa és millor que el text que hi ha avui en el 520 de la Llei

d'Enjudiciament Criminal, però evidentment és insatisfactori per al nostre Grup parlamentari.

I, finalment, a partir d'aquestes mateixes tesis, ens hem abstingut al vot particular número 3, d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè precisament, sobre la base d'aquesta diferència que hi ha entre metge forense-metge facultatiu normal, no podríem acceptar la comparació que es fa en relació amb el Col·legi d'Advocats, no és el mateix; això fóra tant com dir que el detingut serà assistit per un advocat especialista en dret penal. Mentre no es modifiqui el sistema dels estudis de la Facultat de Dret, mentre no es modifiqui el sistema de titulació dels llicenciats en dret d'aquest país, és evident que no podem anar en la línia que expressava el Grup d'Esquerra Republicana en aquest vot particular.

Per tant, per totes aquestes raons, per estar a favor de la tesi de complementarietat en lloc de la tesi substitutiva, que és la que ha votat aquí el Grup de la majoria, nosaltres entenem absolutament fora de lloc i evidentment expressant, aquesta sí, una clara desconfiança cap als metges forenses i no resolent el problema de fons, que és la possibilitat que sigui reconegut per un metge de fora, a més a més del metge forense, és per això que hem votat com hem votat, és a dir, abstenint-nos —en la mesura que millora l'actual redactat dels 520, però no fins al nivell que fóra desitjable, i entenem que era la voluntat d'Esquerra Republicana en presentar la Proposició—, abstenint-nos en aquesta votació i, òbviament, votant que sí a favor de la tesi complementària, és a dir, que el detingut pugui ser atès pel metge forense de la comissaria del lloc on hagi estat detingut o de qualsevol administració pública de la zona, però, al mateix temps, també, dient que pot ser reconegut a la seva pròpia voluntat, per un metge designat pel Col·legi de Metges que, evidentment, en el terreny estrictament judicial tindria la connotació estricta de peritatge, però que serviria, si més no, per donar fe de l'estat d'aquell detingut, de la situació d'aquell detingut en relació amb hipotètics maltractaments en l'interior de la comissaria que és el que —entenem nosaltres— pretenia resoldre la Proposició de Llei presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per fer l'explicació de vot, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY : Gràcies, senyor President. Més que per explicació de vot, perquè penso que la nostra posició ha quedat ben clara en la defensa dels nostres vots particulars, el que sí que voldria és aclarir quelcom que el senyor Vives potser no ha entès bé.

Jo no he dit que el metge forense sigui un especialista en pallisses o tortures; he dit, textualment : «és que un metge de capçalera no pot diagnosticar que hi ha hematomes o que el pacient ha sagnat per la boca? És que cal un traumatòleg o un metge especialista en pallisses i tortures?» Aquestes són les paraules que jo he dit i, a més a més, em referia senzillament, perquè penso que qualsevol metge de capçalera, mentre sigui llicenciat en medicina i cirurgia, podria tenir dret a fer el reconeixement mèdic del detingut, però en cap cas he dit el que vostè ha posat en la meua boca, senyor Vives.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Simplement, voldria recordar al senyor Alay que ha fet un aclariment, però que aquest era un torn d'explicació de vot, i que el que corresponia

era fer una explicació de vot, però em semblava que per l'interès del que estava dient es podia acceptar.

El Sr. ALAY : Senyor President, de tota manera, hauria tingut dret segons l'article 63.6, doncs, a replicar, perquè s'havia dit una cosa que jo no havia dit.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Evidentment, però ho podia demanar...

El Sr. ALAY : Ho podia demanar, però, en fi, per abreujar, doncs, ho he fet per la via de l'explicació de vot.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : D'acord, d'acord. Gràcies, senyor Alay. Algun altre Grup parlamentari desitja fer explicació de vot? En representació del Grup Popular té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha col·laborat i ha assumit els motius que portaren el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya a portar a aquesta Cambra aquesta Proposició de Llei.

Efectivament, tal com queda ara l'article 520, ha estat degut a una transacció entre el Grup que dona suport a la majoria i el Grup Popular, ha estat una transacció, una refosa de les dues esmenes. Aquest és el motiu pel qual nosaltres l'hem votat.

No així, en canvi, estem d'acord amb l'esperit que informava l'Exposició de Motius que va entrar a la Comissió de Justícia. No hi estem d'acord, perquè allà se'ns deia que : «les previsions fetes pel legislador han resultat insuficients i s'han trobat desbordades per la dinàmica dels fets.»

El fet que el professional que ha d'emetre el dictamen sigui un assalariat de la part acusadora, és a dir, de l'Estat, produeix una col·lisió d'interessos. Nosaltres no estem d'acord que el metge forense sigui un funcionari; això el priva de tota objectivitat i de tota imparcialitat en les seves comeses. No hi estem d'acord. Aquest ha estat el motiu pel qual en la Comissió es va variar per votació del nostre Grup i del Grup de Convergència i Unió en l'Exposició de Motius i, amb aquesta explicació de vot, em plau deixar constància, per què estem totalment en contra dels motius que va esgrimir el Grup d'Esquerra Republicana en presentar aquesta Proposició de Llei.

Nosaltres, amb la nostra esmena, que hem mantingut en el Ple, que sabem que no seria votada, hem volgut deixar constància que nosaltres —tal com he dit en la defensa de l'esmena— creiem que aquest text legal que ara anirà a la Mesa del Congrés dels Diputats té un buit legal, té una llacuna legal que nosaltres volíem omplir. S'ha reconegut el dret que té el detingut, s'han ampliat les garanties que té el detingut, a fi i efecte que un informe forense, si hi havia una suspicàcia o una sospita per part del detingut, pogués ser contrastat per un informe d'un metge nomenat d'ofici pel Col·legi de Metges. Hi hem estat d'acord i en aquesta línia anava l'esmena transaccional. Ara bé, aquí hi ha altres parts, i les altres parts són els funcionaris dependents de l'autoritat governativa o de l'autoritat penitenciària que també poden, precisament per aquesta nova facultat que hem donat al detingut de demanar un nou informe, poden veure's perjudicats per aquest informe.

L'Honorable o Molt Honorable senyor Barrera, que és el que va presentar aquesta Proposició de Llei, ens deia que el jutge disposaria, a més del dictamen del forense, d'un segon dictamen establert per un professional independent, que no és de la casa. Hi estem d'acord. En el primer cas ho hem recone-

gut, estem d'acord que hi hauria dos informes, dos dictàmens.

Amb l'esmena que proposàvem nosaltres n'hi haurien hagut tres: la del forense, la del metge nomenat d'ofici i, en tot cas, un metge que podia ser nomenat, també del Col·legi de Metges, per contrastar aquest informe, si es creia que hi havia alguna parcialitat en aquest informe emès.

Tots sabem que aquestes designacions poden ser problemàtiques i que en un moment determinat puguin haver-hi també metges que tinguin interès a fer aquests informes i també poden estar mediatitzats per algun interès particular. Per això nosaltres demanàvem que pogués ser contrastat per un altre metge. El jutge, en definitiva, és qui havia de dictaminar i així com en el primer cas, com el presentava el representant d'Esquerra Republicana, hi hauria hagut dos informes, en aquest cas n'hi hauria hagut tres, i no entenc perquè aquesta filosofia no ha pogut ser assumida pel Grup proponent.

Nosaltres creiem que és un pas que s'havia de donar, no sabem o dubtem, a causa de la posició que el Grup Socialista ha adoptat en aquesta Proposició de Llei, si tindrà algun efecte quan arribi a la Mesa del Congrés, tota vegada que el Partit Socialista continua tenint majoria absoluta, però crec que nosaltres, com a diputats i parlamentaris catalans, hem fet el que havíem de fer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Algun altre Grup desitja fer explicació de vot? El senyor Casares, en representació del Grup Socialista, té la paraula.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista s'ha abstingut en la votació d'aquesta Proposició de Llei, així com en totes les votacions efectuades, per coherència amb la posició que ja va prendre en el tràmit de la seva presa en consideració el mes de novembre de l'any passat.

En aquella ocasió, com vostès podran recordar, el nostre Grup es va oposar a la presa en consideració per raons d'estricta oportunitat política. Nosaltres vàrem dir, amb un cert detall, no discutíem en absolut la legitimitat jurídica d'aquesta Cambra —parlant d'una manera estricta— per formular aquesta pretensió, ni qualsevol altra de semblant, davant del Congrés dels Diputats, però, això sí, afirmàvem que no creïem oportú que aquest procediment excepcional, aquest procediment d'enviar proposicions de llei a les Corts Generals, s'anés utilitzant de manera que pogués obrir un nou camí o —com se sol dir— una dinàmica que conduís a la desnaturalització d'aquest procediment.

I és precisament perquè volem que, quan els fets ho justifiquin o les circumstàncies ho demanin, aquest procediment pugui produir d'una manera contundent els efectes desitjats. És per això —dic— que nosaltres creiem que cal evitar-ne un ús inadequat.

Aleshores, en aquella ocasió de la presa en consideració, jo mateix parlava de la conveniència de reservar aquest procediment per a problemes que afecten un interès peculiar i propi de la nostra autonomia, i no és suficient ni és raó vàlida que siguin interessos importants, fins i tot també, per a la nostra autonomia, per als ciutadans de Catalunya. Es tracta que, quan aquest interès és important i és general, existeix una via adequada, el que podríem dir una via habitual o normal, que són els projec-

tes de llei i que són les proposicions de llei presentades per qualsevol grup, grups que hi ha a la Cambra de Madrid i que són homòlegs a molts dels que estan en el Parlament de Catalunya.

Per tant, ens sembla que no convé, com a regla general —i ho subratllo—, com a regla general, d'introduir possibles distorsions no necessàries en aquest mecanisme habitual d'elaboració de les lleis de caràcter general.

I també aleshores justificava aquesta posició nostra contrària a la presa en consideració, en definitiva, a la tramitació del que ha estat aquesta Proposició de Llei, per les poques possibilitats que nosaltres vèiem d'obtenir una acollida favorable al Congrés dels Diputats, no per raons de fons, sinó per raons del temps i de ritme de legislació.

Jo mateix els recordava que la Llei que ara pretenem modificar havia estat aprovada al Congrés i al Senat per una amplíssima majoria, en realitat per un amplíssim consens, un consens que es va produir gràcies al vot favorable no solament de la majoria socialista, sinó dels Grups de Coalició Popular i també de Minoria Catalana, és a dir —com li agrada dir al senyor Ribó—, pels companys de tota la banda dreta d'aquesta sala. Aleshores Minoria Catalana no va defensar en el Ple cap esmena que afectés les qüestions relatives als drets de l'empresonat i del detingut, aquests drets que ara ens estem plantejant de modificar, i va acceptar, com va acceptar la gran majoria, que el text legal, que aquell text legal era no solament allò que era necessari, sinó allò que era suficient. Per tant, era difícil de creure que fos possible esperar, en el breu temps transcorregut des d'aleshores, un canvi de posicions polítiques i d'intencions legislatives.

I ara, després de la renovació d'aquelles cambres, des del nostre punt de vista segueixen subsistint encara els mateixos motius o —potser voldria afegir—, fins i tot, motius més clars que aconsellen o aconsellaven no tirar endavant aquesta Proposició.

El Congrés ara —tots ho sabem— haurà d'elegir un nou president i aquest un nou Govern i el President s'haurà de presentar davant de la Cambra per explicar el seu programa de legislatura. Aleshores serà el moment de sospesar els compromisos que contregui.

Nosaltres, el Grup Socialista, no tenim cap dubte que el nou Govern, sortint de la voluntat popular expressada en les eleccions de diumenge passat, i també de la voluntat majoritària expressada pel poble de Catalunya, prendrà les iniciatives legals necessàries per seguir avançant pel camí que asseguri cada vegada més la protecció dels drets fonamentals de la persona i que vetlli per garantir la salvaguarda, en tot moment, de la dignitat de la persona.

Qüestions com les que es planteja la Proposició que avui debatem hauran d'estar, amb tota seguretat, en el centre de les preocupacions del nou Govern i de les noves Cambres. En aquesta situació, doncs, i en aquesta confiança, nosaltres som partidaris d'esperar com s'obren les noves perspectives.

Per tant, el Grup Socialista, com vostès han vist, no ha votat en contra de la Proposició, perquè no tenim motius per discrepar del seu contingut, i creiem que cal intentar mesures que vagin en el sentit que la Proposició indica, mesures que, tal com ha quedat formulada aquesta Proposició, ens sembla, això no obstant, i ens agrada reconèixer-ho, són una bona base per procedir a donar un nou impuls a aquesta legislació.

Però, això sí, ens hi hem abstingut per mostrar, de la manera més idònia, aquesta manera nostra d'entendre quina ha de ser la posició respecte a un procediment emprat que ens sembla no procedent, i sobretot per la inoportunitat del moment en què això s'inicia.

Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Per part de Convergència i Unió, dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, molt breument, per assenyalar que el nostre Grup parlamentari s'ha sentit legitimat jurídicament, moralment i políticament per recolzar una mesura com la que acabem d'aprovar. Nosaltres no compartim el criteri del senyor Casares respecte a l'excepcionalitat d'aquest procediment, que el considerem normal per tal com ve obtingut de la legislació estatutària i constitucional vigent.

És evident que, des del restabliment de la democràcia, s'han donat passos molt importants en defensa dels drets de la persona, i en aquest sentit i en aquest marc nosaltres situem el vot favorable de Minoria Catalana al Congrés dels Diputats, però no podem deixar de dir també que es tracta d'anar aprofundint, en la mesura del possible, en aquest camí i en l'esperit de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Quan, al seu dia, el nostre Grup parlamentari va prendre la determinació de votar favorablement la presa en consideració, ja anuncià que en el tràmit corresponent presentaria les esmenes oportunes perquè no compartíem el text tal com venia redactat inicialment. Ens preocupaven —i en això coincidíem amb el Grup Socialista— algunes afirmacions contingudes en l'Exposició de Motius, en el sentit d'acceptar la dependència de metges forenses per part de l'Estat, posava en evidència una col·lisió d'interessos que, en tot cas, nosaltres no vèiem clarament certificada. Creiem que, amb les nostres esmenes, aquest aspecte queda resolt, i resta clar que el que pretenem és una complementarietat positiva de recolzament de la tasca dels metges forenses amb vista al ple compliment d'allò que estableix el nostre text constitucional.

Amb la nostra esmena posem un instrument en mans del jutge per tal que, si nota indicis de violació d'aquests drets, pugui actuar adequadament. Ens sembla plenament justificat, d'altra banda, que les majories d'un parlament autònom intentin actuar quan una llei és perfectible. Altra cosa és qüestionar-ne l'oportunitat, en què, lògicament, les diverses formacions tindran més o menys discrepàncies, i, en aquest cas, nosaltres volem afirmar que defensem l'oportunitat d'haver-ho fet en aquest moment, per tal com estem instant la modificació d'una llei molt important, que afecta els drets humans. I aquesta és una qüestió important a més que, jurídicament i tècnicament, a criteri nostre, no es pot negar l'avenç que suposa la modificació avui aprovada per aquesta Cambra.

En definitiva, senyores i senyors diputats, estem segurs que si prospera aquesta Proposició possibilitem realment l'assistència mèdica al detingut, i la fem compatible amb els actuals efectius d'un cos reduït i amb moltes tasques per desenvolupar.

Res més.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Presa en consideració de les Proposicions de Llei d'Inclusió de Noves Reserves Naturals de Protecció Integral a l'Espai Protegit del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és presa en consideració de la Proposició de Llei d'Inclusió de Noves Reserves Naturals de Protecció Integral a l'Espai Protegit del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que, atesa la coincidència de la iniciativa legislativa dels punts 2, 3 i 4 de l'ordre del dia, en la seva expressió material, d'acord amb l'article 66.4 del Reglament, i escoltada la Junta de Portaveus, aquesta Presidència proposa al Ple que la seqüència del debat es descabdelli en la forma següent : en primer lloc, hi intervindran els grups que hagin presentat les proposicions de llei, seguint la prelación establerta en l'ordre del dia, per a la presentació de les quals disposaran de quinze minuts; acte seguit, hi haurà possibilitat de fer torn en contra pel temps límit de quinze minuts; finalment, podran intervenir els grups que no ho hauran fet anteriorment, de menor a major, com sempre, per indicar la seva posició sobre la Proposta de presa en consideració, temps límit de deu minuts. En aquest sentit, doncs, considerant que això és acceptat, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, per al torn a favor.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, bastants de vostès recordaran que ara fa un grapat de mesos, a la primera legislatura, el Ple del Parlament de Catalunya va votar una llei de protecció d'espais naturals a l'Empordà, de la qual Llei, en el seu tràmit parlamentari, i diguem, pudorosament, per raons de negociació —per no utilitzar una expressió més forta—, es van excloure els termes del Baix Empordà. Avui reprenem el tema, demanant que es prengui en consideració la Llei per incloure en la reserva ja actual els espais del Baix Empordà, per fer el que el senyor Masó deia en aquell Ple —i cito de memòria, de tantes vegades que ho he llegit, senyor Masó— : estar atents per salvaguardar també les reserves naturals del Baix Empordà. Ara és el moment, senyor Masó, senyores diputades i senyors diputats, de salvaguardar els espais naturals del Baix Empordà.

El Parlament de Catalunya va fer una llei sobre espais naturals, i aquesta Llei, en el seu article 4, diu i mana de conservar...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm l'Illustre senyor Diputat que reclami l'atenció i el silenci de la Cambra perquè puguin escoltar-lo. Endavant.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. L'article 4 de la Llei d'Espais Naturals mana de conservar i regenerar les zones humides i salvaguardar els espais naturals litorals. I per si algú creu que això és una definició genèrica i vaga, pot anar més endavant en la mateixa Llei del Parlament de Catalunya, i veure, en el seu article 11, què s'entén per zones humides : «zones naturals de maresma, aiguamoll, torbera o aigües rases, permanents o temporals, aigües estancades o corrents, dolces, salabroses...», etcètera, i els estalvi la resta d'articles, entre altres motius, per raons de temps.

Però d'ençà que es va votar la Llei de la reserva natural de l'Alt Empordà i la Llei d'Espais Naturals, d'ençà d'aleshores, l'Estat espanyol ha ingressat a la Comunitat Econòmica Europea, la qual té una directiva inequívoca per a la protecció de les reserves naturals, per a la no-direcció de fons comunitaris a qualsevol projecte que atempti contra espais naturals, i, al contrari, per a la destinació de fons comunitaris a tot projecte de parcs naturals o de reserves naturals. Al nostre entendre, avui, si no anem pel camí de la legislació —com proposen tres grups parlamentaris— estem violant la nostra pròpia Llei d'Espais Naturals —i això ens pertoca demostrar-ho aquí— i violarem les directives europees —i això ja ens pertocarà demostrar-ho a Estrasburg i demostrar-ho, si cal, davant del Tribunal europeu al respecte.

En primer lloc, nosaltres no tenim cap dubte, senyors de Convergència i Unió, senyor Ramírez, senyor Masó, no tenim cap dubte que són aiguamolls, i permetin-me —i ara em vaig a fer una mica pesat— que els llegeixi el dictamen de la Universitat Autònoma de Barcelona, Col·legi Universitari de Girona: «el darrer reducte d'aiguamoll a la comarca del Baix Empordà». Que els llegeixi l'Institut d'Estudis Catalans, Secció de Ciències, informe del senyor Bolòs: «És molt important la preservació dels darrers espais que encara no han estat malmesos a les boques del Ter, del Daró i la zona de Pals». Dictamen de la Universitat Autònoma de Barcelona, Facultat de Lletres, Departament de Geografia, signat per tot el Departament: «Els aiguamolls de Pals constitueixen una resta d'incalculable valor botànic i faunístic». Dictamen de la Universitat de Barcelona, Departament de Botànica: «Arran de les darreres polèmiques a propòsit de la preservació de la urbanització de la zona d'aiguamolls del Baix Empordà, situada a les basses d'en Coll, al terme municipal de Pals, aquest Departament de Botànica es creu en l'obligació, entre altres motius, que tot el litoral del Principat...», etcètera, hi ha tota la referència als estudis tècnics sobre això, i un llarg etcètera de documents científics, alguns dels quals retrobarem més endavant, al llarg d'aquest debat.

Són dues zones que cal incloure a l'actual reserva de l'Alt Empordà. Estic convençut que el Grup majoritari, que avui gaudeix, pel fet de ser majoritari, d'una major distribució territorial en la seva representació, en el seu si, a part del senyor Ramírez i el senyor Masó, hi ha d'altres diputats que coneixen amb detall les zones a què ens estem referint i que volem incloure, ja sigui la de Torroella de Montgrí, terme municipal, ja sigui la del terme municipal de Pals. Al terme municipal de Torroella de Montgrí, per qui no n'estigui assabentat, ja arribem tard, segurament, a salvar la zona anomenada la Platera, on un pla general —diguem, ara, una altra vegada, eufemísticament— pactat i sota el guiatge d'un pacte similar a què després ens referirem, pel que es vol aplicar a Pals, es va permetre una urbanització i una retirada de 100 metres respecte al litoral, amb un pla parcial per aprovar, que està avui damunt la taula, d'urbanisme. Malgrat tot, i mercès que la zona del Ter vell pertanyia a l'Estat, és possible, tal com es preveu al planejament urbanístic municipal, salvar la zona del Ter vell i la bassa del pla Ramon, com a zones que es podien incorporar, juntament amb aquella franja litoral, a la reserva que nosaltres proposem.

Pel que fa a Pals, i per si algú no ha cregut mai en històries

rocambolesques, que escolti les tres intervencions que hi haurà al respecte, sobre detalls concrets, sobre el que un ajuntament, governat avui per Convergència i Unió, es disposa a fer sobre una zona de reserva natural, d'aiguamoll, i, per tant, de tresor col·lectiu de tot Catalunya. El 27 de juny de 1977, una comissió urbanística encara composta per designació franquista, acordava suspendre la tramitació d'un pla sobre els arenals del mar, que és la zona que ens ocupa, rebutjava que s'urbanitzés aquella zona, comissió d'urbanisme encara ocupada per representants designats pel franquisme. El 7 de novembre del 77, l'Ajuntament en demana la reconsideració i la Comissió la desestima. El 7 de juliol del 79 es denega per la Comissió, presidida aleshores per l'Honorable Conseller senyor Armet, la modificació del pla general, i, en aquest punt, del pla parcial, i s'autoritza, provisionalment i a precari, l'ús d'un càmping en aquell terreny. L'Ajuntament de Pals, governat per Convergència i Unió, malgrat aquests antecedents; malgrat que el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya diu que s'ha de conservar l'espai natural, com preveu la Llei d'Espais Naturals; malgrat que el senyor Miró i Ardèvol —que lamento molt que avui no sigui en aquest hemicicle—, en una carta diu que el Departament d'Agricultura és contrari al fet que sigui urbanitzada la superfície a l'entorn dels esmentats aiguamolls, 11 de novembre del 85; malgrat que el senyor Arana, Director General de Política Territorial de la Generalitat, governada per Convergència i Unió, diu: «Al nostre entendre, les zones humides de Pals s'han d'incloure en aquell principi general de protecció», malgrat això; malgrat els informes preceptius que la Generalitat ha d'emetre abans de l'aprovació d'un pla com el de l'Ajuntament de Pals, s'aprova un pla general per anar a urbanitzar, perquè s'entengui, el d'Ampuriabrava, amb una marina per tenir la barca davant de casa, en pla Miami Beach, a la Costa Brava, a l'Empordà, s'aprova un pla general d'utilització dels aiguamolls com a canals per a accés a la urbanització.

Això va a la Comissió Provincial d'Urbanisme de Girona, i allà, convocada el dia 12 de març del 86 —un dia molt escaient per fer reunions, dia en què es votava en referèndum la permanència o no de l'Estat espanyol a l'OTAN, un dia molt maco perquè la gent estigués atenta a qüestions importants com aquestes—, convocada aquell dia, i per no haver-hi acord aquell dia, dos dies més tard, per tenir molt de temps per reflexió, són quaranta-vuit hores, i més en aquell context polític, s'acorda una decisió, al nostre entendre falsament salomònica, de permetre que s'urbanitzi un 30% del territori, sempre que se cedeixi per a ús municipal un 70% del territori, per a ús municipal de serveis generals, que pot anar des d'uns gronxadors fins a una Marineland —perquè s'entengui, tobogans marítims. I es diu: «No us hi amoïneu, això està salvat, perquè això serà municipal, i perquè al damunt hi ha seixanta propietaris», i se'ns diu, fins i tot, en termes oficials. Avui ja només hi ha vuit propietaris, i es va camí que n'hi hagi un de sol, perquè, correctament, coherentment amb un sentit especulatiu d'un pla que vol invertir en aquella reserva natural, per transformar-lo en una marina, ja hi ha un propietari prou gros per anar-se menjant els altres petits.

Curiosament, algunes autoritats de la Generalitat, malgrat aquests tres informes contraris abans de la reunió, curiosament, just després d'aquesta reunió, emeten informes dient: «Donde digo Diego dije...», i desdint-se del que havien dit

abans. Aquest és el cas del senyor Miró i Ardèvol, que escriu al Síndic de Greuges que, donat que la promotora pugui actuar, per altra banda donat que els nostres serveis ja han denunciat altres iniciatives preses pel càmping Playa Brava, tot això fa palès l'interès del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en la conservació d'aquestes zones humides.

O sigui, fa el joc de mans d'oblidar-se de tots els informes que havia fet al respecte, de dir que això sí que va bé, i per tant, damunt, tenir la barra —amb perdó— de dir que aquest Departament té interès a protegir les zones humides.

Per sort hi ha altres conselleries de la Generalitat que no es deixen torçar per arguments i acords tan barroers com el de la Comissió Provincial d'Urbanisme de Girona. I, per exemple, aquest és el cas de la Direcció General del Patrimoni Artístic, que continua dient que en relació amb aquesta unitat d'urbanització ja es va acordar conservar l'espai natural tal com preveu la Llei del 13 de juny del 85, donat que el Departament té assignades les funcions en matèria d'espais naturals, a reserva del que té el Departament d'Agricultura.

Per tant, malgrat l'acord de la Comissió Provincial d'Urbanisme i malgrat la marxa enrera d'algun Departament, altres Departaments de la Generalitat —i així ho van indicar amb el seu vot a la Comissió Provincial d'Urbanisme— es mantingueren en la defensa d'aquella zona.

Aturem-nos un segon en l'acord de la Comissió Provincial d'Urbanisme, senyor Masó, perquè —si vostè no se n'ha adonat, jo no me n'havia adonat fins ara— trobarem una perla, una joia, respecte de com es vol protegir les nostres reserves naturals. Diu en el seu punt segon: «Atès que l'ampliació del pla parcial 'Arenas del Mar'» —que és aquesta zona— «com a sòl urbanitzable no programat, incorpora sòls que han de restar-ne al marge de la urbanització per raó de les seves condicions inundables i medi ambientals» —o sigui, es reconeix que han de restar al marge—, «es disposa un pla general, etcètera». I aleshores diu: «però s'incorpora». Què és el que s'incorpora a la possible urbanització? La resolució prèvia dels aspectes hídrics que fan inundable el parc idoni. O sigui, que hi ha una part que és inundable i que si vostès aconseguixen la resolució prèvia, que vol dir continuar abocant camions i camions de sorra per evitar el que li està passant, fins i tot al càmping, que com que allò és un aiguamoll, s'ensorri en el terreny; o abocar ciment per si volen construir, perquè malament que construïxin sobre un aiguamoll. Si resolen aquest problema, no s'amoïnin, és clar, ja no n'hi haurà d'aiguamolls. Evidentment, si es fa això que es diu, amb aquesta fórmula tan maca: «Resolució prèvia dels aspectes hídrics», li asseguro que els aiguamolls quedaran eliminats perquè l'home és prou irracional com per arribar a fer això i molt més, com ha demostrat en altres espais de la nostra costa, del nostre territori.

Nosaltres considerem, senyores diputades, senyors diputats, que avui Torroella i Pals no són afers que pertanyin exclusivament als ciutadans d'aquelles viles. És fals poder afirmar, com s'ha fet amb pancartes, que els de fora ens deixin tranquils.

Nosaltres representem tot el poble de Catalunya, i si volem defensar Catalunya —com tothom d'aquest hemicle s'omple la boca de dir que farà—, ens toca defensar tot el patrimoni paisatgístic, cultural i històric de Catalunya. I allà on hi hagi un atemptat ens toca acudir-hi. Vostès porten més de cinc anys, dels ja sis i escaig que porten governant Catalunya, pendants

de presentar al Parlament un pla territorial. Hem aprovat pedaços parcials per a Catalunya; alguns d'ells han servit de molt poc; verbigràcia —i lamento que no hi hagi ara el senyor Conseller d'Indústria—, els volcans d'Olot; verbigràcia l'extracció a cel obert al Pedraforca; hem aprovat les Alberes. Curiosament la majoria de propostes les hem aprovades per iniciatives d'altres grups parlamentaris, no pas del seu. I encara és hora que ens diguin què pensen fer del pla territorial de Catalunya. I que ens ho diguin a nosaltres, no a especuladors als quals se'ls vol passar a corre-cuita avantprojectes perquè inverteixin abans que sigui declarat parc o zona reservada i així poder tenir drets adquirits al respecte, i haver de pagar tots els contribuents, i nosaltres aprovar-ho en nom dels contribuents, una despesa supletòria d'aquests drets adquirits.

Nosaltres demanem que s'utilitzin els mecanismes de protecció que té aquest Parlament. Fins i tot si es vol defugir la polèmica sobre la Comissió Provincial d'Urbanisme, aquest Parlament anant a legislar a través de les reserves, com podem, utilitzaria els seus propis mecanismes. I no ens amaguem darrere la Comissió Provincial d'Urbanisme per defugir les nostres responsabilitats com a parlamentaris. Podria continuar abans la cita de científics, com el cas del senyor Oriol Riba i Arderiu, catedràtic de la Facultat de Geologia a Barcelona, que no solament declara que allò és un aiguamoll, sinó que protesta d'una manera enèrgica perquè s'hagi fet el joc de mans a la Comissió Provincial d'Urbanisme per evitar que allò sigui protegit.

Senyores diputades, senyors diputats, acabaré, senyor President, agafant la paraula del senyor Masó a la Comissió de Política Territorial, que deia que el que es qüestiona és si les figures de protecció són suficients o no són suficients, si són vàlides o no són vàlides. D'acord, senyor Masó, aquest és el tema. Si les figures de protecció que ha fet Urbanisme són suficients o no. I respongui'm a una pregunta: d'acord amb Urbanisme, sobre una superfície de 55 hectàrees s'aniran a construir 1.397 habitatges. Podran habitar-ho 5.000 persones. Vostè creu que sobre 55 hectàrees, on s'inclouen els aiguamolls, amb 5.000 persones vivint-hi, estem protegint un espai natural, senyor Masó? Si vostè em diu que sí, permeti'm que li digui, com a representant del seu Grup parlamentari —i em dol haver-li de dir a vostè, de la mateixa manera com li vaig dir pel seu interès per aquesta mateixa zona en l'anterior legislatura—, que estan fent ulls clucs a les més elementals normes de l'arquitectura i de la planificació urbanística. Si sobre 50 hectàrees, algú pot defensar que 5.000 persones conviuran en una zona d'espai natural, en aquelles mateixes 50 hectàrees, protegint-les, 5.000 persones en pla d'esbarjo, senyors diputats de Convergència i Unió, no solament fan jocs de mans, sinó que arriben al punt de tergiversar la realitat per poder tirar endavant amb plans que molt poc tenen a veure amb defensar Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara haig de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, per al torn a favor de la seva proposta.

El Sr. CASANOVAS: Senyories, aquí en dèiem tres propostes mimètiques sobre el mateix tema, presentades per tres grups parlamentaris. No repetiré ara les paraules que acaba de dir l'Illustre senyor Rafael Ribó, perquè les fem nostres, diré,

integralment.

Ha fet una exposició exhaustiva, gairebé, del tema. Jo només voldria fer-los algunes reflexions sobre aquest assumpte; recalcar alguns dels punts que s'han expressat aquí, perquè es tinguin en compte sobre això.

Primerament, a mi m'agradaria poder parlar als il·lustres senyors diputats, havent pogut fer anteriorment una visita als llocs; perquè aquí estem parlant d'unes zones, estem parlant d'uns llocs on hi ha uns aiguamolls, on hi ha una riquesa zoològica, on hi ha una riquesa vegetal, i tots vostès deuen dir: «Sí, aquests fan volar coloms». A mi m'agradaria que tots i cadascú de vostès haguessin pogut anar, com hem anat nosaltres, a mirar pam per pam aquests terrenys, i veure si allò s'ha de defensar o no s'ha de defensar.

De la mateixa manera que nosaltres defensem la nostra llengua d'una manera aferrissada, hem de defensar les característiques del nostre territori, la riquesa de la nostra zoologia i la riquesa de la nostra fauna. I aquest és un dels llocs, precisament, un dels últims reductes en què podem tenir encara la possibilitat de defensar; un dels últims reductes que tenen consideració, fins i tot des del punt de vista europeu, com a zones interessants.

Aquí tenim..., vam fer una llei nosaltres, una llei sobre espais naturals on —com s'ha dit molt bé— en el seu article 4 diu que s'han de preservar les zones humides. Doncs, per què no preservem aquesta zona humida? Per què? Per quina raó?

S'ha fet en aquest Parlament, ja, una Proposició de Llei, per part nostra, fa temps; després es van fer unes Proposicions no de Llei en la Comissió Territorial, i ara es torna a fer una altra Proposició no de Llei, aquí a la Cambra, una altra vegada. Per què aquesta tossuderia a no voler preservar una cosa que tan palesament s'ha de defensar? Jo exposo a la consciència de tots vostès la votació d'admetre o no a tràmit aquesta Proposició no de Llei.

Senyors, de debò hem de defensar el nostre territori? De debò volem construir en una zona com aquesta 1.400 habitatges? Saben el que és, l'enormitat que farem tots plegats? Després tots plegats ens posarem les mans al cap per tan malament com hem portat les construccions. Dèiem, quan hi havia el franquisme: «aquest urbanisme anàrquic de la Costa Brava, on es va només a l'explotació per l'explotació, això nosaltres ho acabarem». Il·lusions. Veiem que el nostre Parlament és incapaç de defensar les poques zones que encara queden defensables.

Jo només voldria apel·lar a la consciència de tots vostès per saber el que van a fer en aquesta votació. I si realment ho voten conscientment espero que votin a favor de la nostra Proposició no de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per defensar la següent Proposició, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Nadal, del Grup parlamentari Socialista.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, molts arguments sobre la necessitat de protegir els aiguamolls del Baix Empordà ja s'han esmentat. Però jo crec que hi ha una sèrie de coses que cal aclarir, i cal continuar aprofundint sobre la necessitat de defensar aquella zona.

La primera cosa que ens ha de fer reflexionar és que estem legislant, en aquest Parlament, un conjunt de lleis importantis-

simes sobre el tema de protecció de la natura que molt sovint, massa sovint, es queden en la llei, però que molt poques vegades s'arriben a aplicar d'una manera clara i d'una manera decidida.

En aquest cas ens trobem amb la Llei d'Espais Naturals de Catalunya, la Llei 12/85 —que ja ha estat comentada repetides vegades—, que preveu dues coses que crec que són molt importants. Preveu, primer, la necessitat de protecció de les zones humides, evitant la seva degradació i el seu retrocés; però una cosa molt més important, que és que preveu la redacció del pla d'espais naturals de Catalunya.

Mentrestant, mentre no tinguem una pla d'espais redactat que protegeixi el conjunt de zones que creiem que s'han de protegir, penso que estem fent un tipus de política de protecció de la natura, que, moltes vegades, el que fem tots plegats és ajudar a l'especulació. Perquè, jo faig una reflexió: ens estem trobant que protegim uns zones, els aiguamolls de l'Empordà, els aiguamolls de Pals, si s'arriba a fer, les Alberes, però ràpidament, al voltant de la zona protegida, va una urbanització important, s'urbanitza aquella zona i, a sobre, queda sobrevalorada perquè té un magnífic parc al seu cantó. Em fa la impressió que, mentre no tinguem un conjunt d'espais ben redactat, que digui quines són les zones que volem protegir, estem fomentant, o estem ajudant l'especulació de determinats grups. Per tant, l'element més important de la Llei d'Espais Naturals és l'elaboració d'aquest pla, i, mentre no tinguem un pla, anirem fent una política de tapaforats i, moltes vegades, el que estarem fent serà el passarell.

Ara bé, què més diu la Llei? Que s'han de protegir les zones humides. Hi ha o no hi ha zones humides a Pals? I a Torroella, al Baix Empordà, perquè aquí estem parlant molt sovint de Pals, però oblidem que la proposta que avui portem aquí és doble: dues reserves, una a Torroella, a la zona del Ter Vell, i una altra a Pals. Dues reserves, per tant, en dos municipis diferents.

Nosaltres pensem que sí que hi ha aiguamolls. El Diputat senyor Ribó ha esmentat un conjunt d'institucions científiques que han confirmat, al seu entendre, que allà hi ha aiguamolls. Però també voldria considerar altres institucions, com pot ser DEPANA —que no s'ha esmentat—, com pot ser la Institució Altempordanesa de Defensa de la Natura i, d'alguna manera, jo crec que hi ha un element molt important també, que és la *Revista de Girona*, que és una revista publicada per la Diputació de Girona, que conté, en el seu número del mes de març i abril d'aquest any, quinze pàgines dedicades a les zones humides del Baix Empordà. Per tant, jo crec que són un conjunt d'institucions importants a Catalunya, que consideren que sí que hi ha aiguamolls al Baix Empordà. I, a més, si hi ha aiguamolls, el que també tots sabem és que hi ha hagut en el passat —jo no sé si avui, però en el passat sí que n'hi ha hagut— una voluntat unànime dels grups parlamentaris que estan aquí, en aquesta Cambra, de protegir aquests aiguamolls —ja s'han esmentat les paraules del Diputat Masó, del Diputat Guitart, en el seu moment, del Diputat Medir i del Diputat Casanovas, que van dir, quan es va aprovar la Llei dels Aiguamolls de l'Alt Empordà, que s'havia de considerar, que s'havia de defensar també en el futur els del Baix Empordà.

Per tant, hi havia una voluntat unànime, en aquells moments, de defensar aquests aiguamolls, i ara sembla que hi

ha algun grup que se'n va enrera o que considera suficientment protegit amb la resolució de la Comissió Provincial d'Urbanisme que ara esmentarem.

Per què sortim avui aquí amb una proposta de declarar dues zones de reserva a incorporar dins els aiguamolls de l'Alt Empordà? Per dos motius: perquè pensem que en aquests moments hi ha una agressió, en aquesta zona, i alhora perquè creiem que si s'incorpora en un parc que ja està en funcionament i que està funcionant de manera correcta, no originem noves despeses al Consell Executiu.

Per tant, em sembla que la nostra proposta és una proposta coherent. I quina és l'agressió que hi ha en aquests moments? Doncs l'agressió és la voluntat d'urbanització en aquella zona; voluntat que ha estat confirmada per la resolució de la Comissió Provincial d'Urbanisme.

I voldria esmentar aquí que el procediment seguit per arribar a l'aprovació del Pla General d'Ordenació Urbana de Pals, amb la possibilitat d'urbanitzar un 30% de la zona d'aiguamolls ha estat un procediment que, si més no, fa aixecar algunes sospites. Algunes sospites sobre les connexions que jo anomeno connexions del ciment. Allà hi ha uns apartats importants del ciment connectats amb ajuntaments de la zona, a Pals, a Torroella, a Begur. I aquests empresaris, constructors uns, cimenters els altres, fabricants o extractors de sorra, tots fan una connexió de maquinacions moltes vegades il·legals. S'ha confirmat ara l'explotació a Begur d'unes sorres d'una manera il·legal, això està confirmat; es veuen una sèrie d'agressions a la natura per un conjunt de constructors que molt sovint tenen les seves arrels en algun ajuntament d'aquella zona. Doncs bé, hi ha una agressió, i aquesta agressió es produeix —ho repeteixo— de forma estranya. Perquè a l'inici, quan es fa l'aprovació, pel 125, del Pla de Pals, és aquella primera aprovació sobre les grans línies, no hi figura cap tipus de possibilitat d'urbanització de la zona dels aiguamolls, no urbanitzable, però quan es fa l'aprovació inicial apareix una marina, de manera que, després, quan es va a l'aprovació definitiva per la Comissió Provincial sembla que es negocia o que es guanya alguna cosa. Ara no hi haurà marina però es podrà organitzar un 30%. Però és que al començament no hi anava res, dels aiguamolls de Pals, res de res; era no urbanitzable. Hi ha hagut, per tant, un procediment estrany que empra la primera exposició, el 125, i al final se'ns posa una marina per finalment donar-nos només un 30% d'edificabilitat.

Jo crec que aquest procediment, si més no, és estrany, com va ser estranya la sessió de la Comissió Provincial d'Urbanisme, que es va fer en dues vegades: la primera, no hi ha majoria, hi ha un grup de gent que s'abstenen, la cosa queda damunt de la taula, i al cap de dos dies, ràpidament, es torna a convocar per aprovar-lo. I entremig hi va haver les paraules d'un diputat de Convergència i Unió per Girona que va dir que hi hauria represàlies de gent que s'havia abstingut en aquella votació. Crec que el procediment emprat en aquests dos dies va ser un procediment estrany. Finalment, tenim una resolució de la Comissió Provincial que salvaguarda un 70% de la zona de Pals i permet l'edificabilitat d'un 30%.

Crec, per tant, que hi ha una agressió, i davant d'aquesta agressió hem hagut de reaccionar, hem hagut de reaccionar fent aquesta proposta de salvaguarda de les dues reserves d'aiguamolls al Baix Empordà. Repeteixo que no és la política

que hauríem de fer; hauríem de tenir una política general, uns plans ja reservats per al futur.

Jo voldria acabar dient un parell de coses: en el moment de redactar-se el Pla General d'Ordenació Urbana de Pals, el Consell Executiu tenia elements a les seves mans per poder negociar una solució definitiva a aquella zona d'aiguamolls, una solució que, a més, no hauria costat cap diner al Consell Executiu, si més no, tota l'edificabilitat que s'ha donat, donar-la una mica més enrere; ara, s'ha anat a edificar en un 30% dins dels aiguamolls. Crec que hi havia elements dins dels marcs del Consell Executiu, dins dels marcs de la Comissió Provincial d'Urbanisme, per evitar aquesta agressió, no s'han autoritzat i, per tant, estem ara damunt d'una possibilitat d'acabar de destruir una de les poques zones humides que tenim a Catalunya: els aiguamolls de l'Alt Empordà, els del Baix Empordà, el Llobregat i l'Ebre.

Cal prendre mesures decidides sobre la protecció del medi ambient. Ens trobem ara en un moment en què sembla que hi haurà una reactivació econòmica; ja hi ha una certa reactivació de la construcció, i darrere la reactivació de la construcció hi haurà una reactivació de l'especulació i de l'agressió al medi natural de les nostres costes. Ja ens estem trobant, vull dir aquí, que estem redactant un pla general, o s'està redactant un pla general al Mont-ras que preveu ja la urbanització de la zona de cala Crit entre Palamós i Calella de Palafrugell. Estem assistint altra vegada a l'agressió i a l'augment de la pressió especulativa sobre la costa. O prenem una acció decidida tots els grups parlamentaris per defensar el poc que ens queda encara a la costa sense estar urbanitzat, o d'aquí a molt poc temps tindrem una barrera de ciment damunt del mar. Faig una crida, per tant, perquè fem un esforç per salvaguardar aquestes zones que ens queden i dintre d'aquestes zones, és evident que els aiguamolls de Pals i els de Torroella són una de les zones importants a protegir, una de les poques zones verges importants que tenim a protegir i amb un sorral important, encara no degradat. Per tant, encara som a temps, a través de l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei, d'evitar una nova agressió urbanística a la costa catalana.

El Sr. PRESIDENT: Ara pertoca donar la paraula als senyors diputats que vulguin fer ús d'un torn en contra. Hi ha algú que vulgui fer ús d'un torn en contra? No és així. Bé, aleshores correspon d'intervenir, en l'ordre habitual, de menor a major, els grups que fins ara no han intervingut, que són el Grup parlamentari Popular i el Grup parlamentari de Convergència i Unió. L'Illustre Diputat senyor Veray té la paraula.

El Sr. VERAY: Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, jo, en la meua exposició per fer el posicionament del Grup Popular, no entraré a parlar ni de la Comissió Provincial d'Urbanisme ni d'altres coses. L'única cosa que sí que voldria fer palesa és que en aprovar, bé, més que en aprovar, en estudiar en ponència la Llei d'Espais Naturals, aprovada el 13 de juny de l'any 1985, jo vaig demanar que, per comptes d'«espais naturals», se'n digués «espais protegits», perquè així s'hi podrien ficar tota la classe d'espais que volguéssim. Perquè aquí, senyors, s'ha fet esment de l'article 4 i de l'article 11, però s'ha deixat l'article 2 d'aquesta Llei, i l'article 2 d'aquesta Llei, en el seu paràgraf 2 diu: «S'entén per espais naturals els que presentin un o diversos ecosistemes no essencialment transformats per l'explotació i

l'ocupació humana, amb espècies vegetals o animals d'interès científic o educatiu i els que presentin paisatges naturals de valor estètic.»

I llavors, jo penso que sobretot la zona de Pals no podem dir que sigui un espai natural, i no podem dir que sigui un espai natural pel següent: segons el concepte que en Pompeu Fabra fa d'«aiguamolls», diu que són «extensions ocupades per aigües estancades»; segons el *Diccionari General de la Llengua Catalana*, diu que «és un lloc pantanós»; la *Gran Enciclopèdia Catalana*, defineix l'«aiguamoll» com un «terreny saturat d'aigua», i diu que és saturat, i el fet d'ésser-ho, és «fer que una cosa esdevinguí completament penetrada i impregnada per una altra». Ara bé, en aquest conjunt esquemàtic del que en diem les platges de Pals, es tracta d'un antic entrant, que estava excavat en els terrenys de sedimentació terciària i en el començament de l'era quaternària, que substituïa un golf, i gairebé més que un golf, un estuari. Durant l'era quaternària aquest golf es va anar emplenant amb els aprofitaments fluvials dels canals de l'aigua que desguassaven allà. Tot això va arribar a fer que hi haguessin unes dunes litorals. Aquest fenomen de les dunes, que està en aquesta zona d'estudi, arriba a ser que quan ve que molts terrenys d'aquells de l'ajuntament varen ser objecte de venda en virtut de les lleis de l'expropiació de Mendizábal i varen ser qualificades com a terrenys sorral, i una vegada s'ha format una duna, llavors ve la manera de fixar-la. Segons podem comprovar, allò va ser fixada, primer per l'home, amb plantacions de pins i d'altres coses, després es va arribar a dessecar per baixar la seva salinitat i poder-hi fer la plantació d'arròs i d'altres conreus. A l'objecte de poder regar tots aquests cultius de què jo he parlat abans, amb un gran esforç, es van dur endavant i excavant enormes trinxeres en la roca viva uns aqüeductes i uns molins moguts per l'aigua. I quan aquesta ja havia perdut la seva altura s'aixecà altra vegada, mitjançant les nòries, i amb aqüeductes es tornava a la zones més altes per regar els camps. Podem observar, si anem allà, obres d'enginyeria descomunals per l'època en què varen ser realitzades i pels mitjans de què llavors es disposava. Hem de pensar que, solament amb ocasió d'uns temporals molt forts de llevant, la sorres podien obstruir la sortida dels canals i podien produir inundacions a la zona, que només duraven, precisament, els dies del temporal.

Havent fet totes aquestes, nosaltres arribem a la conclusió que a la zona objecte de la proposició no sé si és ben bé dir-ne que és un «aiguamoll», sinó un «aiguamoix»; que els terrenys que comprenen aquestes zones no són naturals, perquè si fossin naturals haurien d'estar produïts per la natura i aquesta vegada han estat, són deguts a la mà de l'home. La transformació efectuada per la mà de l'home esmentada no ha consistit en la dessecació de terrenys, sinó al contrari, en la canalització de les aigües per regar i per preparar els terrenys per al cultiu, i posteriorment per construir-hi alguna cosa de l'àmbit turístic. A la *Revista de Girona* que ha esmentat l'Il·lustre Diputat senyor Nadal, jo també l'he llegida i he vist articles d'historiadors, de botànics i de biòlegs. Espero que un altre dia d'aquests, sobre coses d'aquestes, em surti un historiador i m'entraïni del Ginebró de Torrent, del Pi de les Tres Creus, a Cruïlles, del Suro de la Berruga, en els Metges, de l'Arboç de Can Genové, a Sant Cebrià dels Aïls, o del Pi de la Milana, a Sant Feliu de Guíxols. I si d'allà ho demanen, com que són espais

naturals, tindran el nostre suport. Dintre de la història que diu allà, jo també en conec una altra, d'història. Només una petita reflexió. Aquesta història està feta per en Josep Pla, en el seu llibre *Homenots*, i parla d'en Pere Coll i Rigau, que fou l'home que lluità per aconseguir que en el terme de Pals s'hi pogués portar a terme el cultiu de l'arròs a reg corrent, cosa que en aquells moments estava completament contrari a com havia de ser.

Jo sí que voldria fer palès a aquesta Cambra que, precisament, quan el senyor Pere Coll i Rigau demanà que li deixessin fer el conreu de l'arròs en un mas, el mas Gelabert, que ell havia comprat amb els diners que havia fet en anar a Cuba, se li deia que no perquè dintre, en aquells moments, de Torroella de Montgrí i a Pals les forces eren: a Pals hi havia els liberals i a Torroella els conservadors. Com que en aquells moments, el Govern central, el Govern d'Espanya era conservador, no li donava el permís. En el moment en què es va girar la truita i varen governar els liberals, li varen donar el permís. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor Masó. (*Remor de veus.*) Pregó la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup valora molt positivament la voluntat de protegir la natura, manifestada pels representants del PSU, el Grup Socialista i l'Esquerra Republicana, voluntat que compartim, tal com hem demostrat moltes vegades, encara que, en aquesta ocasió, diferim de la formulació que se'ns proposa en el text d'aquesta Proposició de Llei.

Vull agrair, primer, la informació pedagògica del senyor Ribó, en citar-me informes en els quals qualificava la qualitat d'aquests espais naturals, però no feia falta, no calia que em convencés, senyor Ribó; nosaltres n'estem convençuts, senyor Ribó, de la qualitat d'aquestes zones, i a partir d'ara ja intentaré explicar què és el que en pensem.

El nostre Grup, en estudiar la proposta ha volgut trobar, en primer lloc, la resposta a dues qüestions: primera, hi ha ara mateix alguna fórmula de protecció vigent per a les basses del Tardell, a Torroella de Montgrí i per a les basses d'en Coll, al terme municipal de Pals? I la segona, si n'hi ha, aquesta fórmula, és suficient? En primer lloc, si hi ha una fórmula o no hi és, des que, en aprovar-se els plans d'ordenació urbana d'aquests dos municipis, aquestes zones que avui es proposa qualificar com a reserva integral són qualificades de sòl no urbanitzable de protecció especial en aquells plans. Per raó del que diu la Llei d'Espais Naturals, que totes aquestes zones de protecció especial no urbanitzables són considerades com a espai natural, i això és una figura de protecció inclosa en la Disposició Addicional Segona, a proposta del Grup Socialista. Senyor Nadal, varen ser vostès que varen insistir, que varen demanar insistentment que aquesta condició fos posada en aquesta Llei d'Espais Naturals, va ser això aprovat, votat per tothom, i com a conseqüència de la seva proposta recollida a la Disposició Addicional Segona, les figures de protecció dels sòls qualificats com a no urbanitzables són també figures de protecció dels espais naturals i, per tant, els són d'aplicació totes aquelles disposicions que prescriu per als espais naturals aquesta Llei. Per tant, sí que existeix en aquests moments una figura de protecció urbanística per a les basses del Tardell i per a les basses d'en Coll

i, en aquest aspecte, amb les disposicions de la Llei d'Espais Naturals al davant i amb els plans aprovats per les comissions provisionals d'urbanisme, no hi ha dubte que existeix una figura de protecció.

La segona qüestió, la segona pregunta, és a veure si això és suficient. El senyor Ribó em recordava que això ja ho havia dit ara fa un mes en una reunió de la Comissió de Política Territorial. És suficient la protecció o no ho és? Per què, en el seu moment, quan l'any 1983 va ser aprovada la Llei de protecció dels aiguamolls de l'Alt Empordà, no es va dotar aquestes zones de la qualificació de reserva integral o de parc natural o de reserva parcial o de la que en aquells moments es disposava, perquè encara no hi havia aprovada la Llei d'Espais Naturals? Doncs no es va incorporar, no es va dotar d'aquestes qualificacions per tres motius: primer, perquè hi havia un informe de la Unió Internacional per a la Conservació de la Naturalesa, un organisme rel·ligat a ADENA, informe que era fet per sis prestigiosos homes del món de la natura, dos alemanys —dos bavaresos, concretament, si ho vol, li'n puc dir els noms—, dos holandesos, un danès i un anglès, i que van dir, tot reconeixent el valor d'aquestes zones, varen dir que no tenien entitat suficient, que no tenien mesura suficient per ser inclosos, per la seva extensió, en el pla d'espais naturals, de reserves de zones humides que feien llavors de l'Alt Empordà. Aquest va ser un dels motius, l'informe tècnic que hi havia de la Unió Internacional per a la Conservació de la Naturalesa, que va justificar que no fossin inclosos dintre aquella Llei.

Però n'hi havia d'altres, de motius. Hi havia també dos acords presos pels dos ajuntaments respectius, el de Torroella de Montgrí i el de Pals —entre parèntesis; un governat per Convergència; l'altre, no—, que varen acordar majoritàriament, com és de rigor, que es demanaria que aquells terrenys no fossin inclosos en la Llei de Protecció dels Aiguamolls. I, a més a més, aquests acords anaven avalats per un munt de signatures de ciutadans dels dos municipis.

Respectuosos amb l'informe de la Comissió, aquesta internacional, i amb els acords municipals, el Ple, la Comissió i el Ple d'aquesta Cambra van decidir no incloure aquells espais naturals en aquella Llei, i ara, tres Grups parlamentaris demanen que es reconsideri la votació feta en el seu moment.

Per què si llavors es va considerar que la declaració de reserva integral no era la figura de protecció adient, ara es proposa que ho sigui? No és estrany que tenint l'any 1983 els grups que aran fan aquesta proposta, que eren majoria en aquest Parlament, no haguessin inclòs aquesta classificació en la seva hora? Què va passar, llavors? No ho sabem; el fet és que tenint majoria no varen saber, no varen voler, per les raons que he dit, que hi fossin inclosos. I és que en aquest procés hi ha coses que no lliguen, coses estranyes, i, fins i tot, alguna d'irregular. Perquè ja és estranya la interpretació d'una cosa tan simple, com és a vegades fer números, com és a vegades fer una multiplicació, la interpretació, per exemple, que es fa de l'acord d'urbanisme respecte a les basses d'en Coll, en el terme de Pals. Diu el senyor Ribó: «És que allà hi cabran 5.000 persones; diu el senyor Masó que d'acord amb aquesta Llei hi cabran 1.400 habitatges, o no sé quants.» Escolti'm, 13 hectàrees a raó de 50 habitatges per hectàrea, toquen exactament a 650 habitatges, no 1.400. A raó d'una mitjana d'ocupació d'aquests habitatges de segona residència, que es considera de

2,5, com a màxim, vol dir mil quatre-cents... no sé ben bé el número..., no arriba a 1.500 habitants, xifra que és una quarta part de la que actualment ocupa la gent que va al càmping que hi ha al costat de les basses d'en Coll. Per tant, aquesta interpretació numèrica, dels números, bé, no és correcta; és irregular.

Passen altres coses, també. Un grup d'entusiastes defensors d'aquestes zones un dia ocupen un ajuntament, quan celebrava una sessió plenària, i es neguen a sortir-ne fins que han llegit un manifest. Els objectius del manifest poden ser molt vàlids, segur que ho són, però el procediment d'ocupar l'assemblea dels representants del poble és absolutament antidemocràtic i totalment irregular.

Passen més coses, encara. El senyor Manel Nadal, que fa un mes des d'aquesta mateixa tribuna desautoritzava els representants de la Corporació Metropolitana i els representants de la Federació de Municipis a la Junta de Sanejament, avui acaba de desautoritzar els representants dels ajuntaments socialistes de la província de Girona a la Comissió Provincial d'Urbanisme que no varen votar en contra de la resolució d'urbanisme, pel que fa al pla general de Pals, i pel que fa, per tant, a la protecció de les basses d'en Coll. I quan en un tema no s'hi està d'acord, es vota en contra. Llavors, què passa amb això? Què passa? Que és que es vol desorientar el públic en general? Jo espero que no; més aviat el que sospitem és que el que passa és que el Portaveu que ha defensat la proposta no s'assabenta gaire del que passa en el seu partit.

Senyors diputats... O és que passen més coses, encara? Perquè a la Comissió de Política Territorial d'ara fa un mes, també es va posar en qüestió que potser això era vàlid, però el que passa és que no hi havia confiança suficient en els ajuntaments, que la fessin complir; no hi havia confiança que les figures de planejament fossin de protecció, perquè qui havia d'exigir d'immediat que es complissin eren els ajuntaments, i això va quedar de manifest, i això hi serà en el *Diari de Sessions* el dia que sigui publicat, i està gravat, reproduït en una cinta. Però, és clar, avui això no ha estat repetit perquè després de les intervencions d'aquest matí, en què el senyor Ribó deia: «Sembla que no se'n fiïn els legisladors dels representants més directes del poble als municipis, que són els regidors.» És clar, avui això no ho podia repetir, i després que un diputat del Grup Socialista també ha dit que això de tutelar els municipis hi ha una obsessió per la tutela —deia—, derivada d'una suposada immaduresa; la tutela és una pretensió excessiva. És clar, avui el tema de la desconfiança amb els ajuntaments de si aplicarien la fórmula de protecció o no, no hi ha pogut ésser.

Senyors diputats, senyores i senyors diputats, nosaltres aquesta vegada diferim, ja ho he dit en començar, de la fórmula de protecció. Vàrem dir, en aprovar la Llei de Protecció de les zones dels Aiguamolls de l'Alt Empordà, que vetllàriem per la defensa, vetllàriem per la utilització racional de les terres del Baix Empordà.

Nosaltres estem convençuts que l'aplicació estricta dels plans d'ordenació, en tant que qualifiquen de zona no urbanitzable uns espais, allò és protecció. I ho és d'acord amb una Llei que tenim aprovada per aquest Parlament, i d'acord amb un article introduït pel Grup Socialista, concretament. Per tant, nosaltres, convençuts d'això, convençuts que els ajuntaments faran complir aquesta Llei, nosaltres no votarem favorable-

ment aquesta Proposició de Llei, amb el convenciment que aquestes zones, de mica en mica es van protegint i es van salvant.

(*L'I. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Ribó, per quina raó?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, d'acord amb l'article 65, demanaria la paraula per dues flagrants contradiccions en xifres que jo he citat i en lleis que jo he citat, per part del senyor...

El Sr. PRESIDENT : Bé, d'acord, d'acord, senyor Ribó; té la paraula, però estrictament per parlar d'aquest tema i, per tant, en un minut.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Fins i tot, senyor President, en el moment que m'extralimiti de la llei i de les xifres, li demanaré que vostè mateix em retiri la paraula.

Pel que fa a la llei, senyor Masó. La Disposició Addicional Segona diu, textualment : « Tenen també la consideració d'espais naturals els terrenys classificats com a no urbanitzables. » D'acord? L'acord de la Comissió Provincial d'Urbanisme diu : « Atès que l'ampliació del pla parcial en àrees del mar, com a sòl urbanitzable no programat... » vostè sap millor que jo que un sòl urbanitzable no programat no és un sòl no urbanitzable.

Segona contradicció, senyor Masó : vostè em parla de 13 hectàrees; jo li faré la resta, si vostè no la sap fer. Superfície total del sector : 55,9 hectàrees. Superfície de sòl de cessió pública : 39,76 hectàrees. Per tant, superfície d'ocupació residencial privada : 19,25 hectàrees. Coeficient d'edificabilitat bruta sobre superfície total : 0,30 metre quadrat sostre sobre metre quadrat sòl. Coeficient d'edificabilitat neta sobre superfície residencial privada : 1,19 metres quadrats sostre, sobre metre quadrat sòl. Densitat : 25 habitatges sobre hectàrea sobre superfície total. Tot això és Comissió Provincial d'Urbanisme.

Resultats. Multipliqui vostè mateix : nombre d'habitatges màxim que es pot arribar a edificar —evidentment, màxims, eh?; si s'arriba a edificar, tot el que li permet la Comissió Provincial d'Urbanisme— : 1.397,5 habitatges. Nombre d'habitants aproximat que pot arribar a residir-hi : 4.891 habitants. Sostre edificable màxim : 167.838 metres quadrats edificats; 4.899 habitants, en xifres rodones, senyor Masó.

Gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. Manuel Nadal demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : L'Ilustre Diputat senyor Manuel Nadal ha demanat també la paraula. Per quina raó?

El Sr. MANUEL NADAL (*de l'escó estant*) : Contradicció. L'article 66.3.

El Sr. PRESIDENT : Bé, li prego que se cenneixi purament en aquest aspecte.

El Sr. MANUEL NADAL (*de l'escó estant*) : Sí, la contradicció fa referència al mateix tema i a dues intervencions. Una de fa un mes, i una d'avui, i és que els representants que ell diu que són socialistes, però que no estan en representació del Partit Socialista en unes comissions, Junta de Sanejament i Comissió Provincial d'Urbanisme, mai han votat a favor del que ell diu que han votat. Si de cas, s'han abstingut.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Podem passar, doncs, ara, a la votació. (*L'I. Sr. Masó demana per parlar.*) Perdó, senyor Masó, vol replicar? També d'una forma molt breu, i referint-se només a la contradicció.

El Sr. MASÓ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor Ribó, vostè es

descuida de descomptar la zona marítime-terrestre. Ho tingui en compte, i s'ho miri bé.

Senyor Nadal, pel que fa a la Junta de Sanejament, varen votar a favor, i pel que fa a la Comissió d'Urbanisme, no varen votar en contra. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé; passem ara a la votació. Votem, naturalment, la primera de les propostes, la presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables... (*Pausa.*) Les altres les considerarem decaigudes si aquesta és aprovada.

Bé; els qui siguin favorables a aquesta proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Les altres dues queden, naturalment, decaigudes per la similitud o la identitat.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Limitació de les Pràctiques del Joc d'Atzar en Establiments Públics

Ve ara el punt cinquè de l'ordre del dia, que és Presa en consideració de la Proposició de Llei de Limitació de les Pràctiques del Joc d'Atzar en Establiments Públics, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

D'acord amb l'article 105 del Reglament, es passa directament al debat. Hi ha un torn a favor, que suposo que el farà el Grup que ha presentat la Proposició, i la possibilitat d'un torn en contra.

Per al torn a favor, de quinze minuts, tinc el gust de donar la paraula a l'Ilustre Diputat senyor Alay. (*Remor de veus.*)

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, Ilustre Diputat, que reclami el silenci de la Cambra i l'atenció a la seva exposició. (*Remor de veus.*) Perdó; ordre! El públic que tingui la bondat de mantenir l'ordre més estricte.

El Sr. ALAY : Moltes gràcies. Bé, jo he perdut el compte de les vegades que des d'aquesta tribuna hem intervingut en el tema del joc, a través d'interpellacions, de proposicions de llei, o de mocions. Sempre en una línia política : la de fer que la Generalitat pogués assumir les competències exclusives que en aquesta matèria del joc li atorga l'Estatut.

Però l'Estatut ha estat, en aquesta matèria, estrictament un paper mullat. El Govern, en sis anys, no ha tingut una política de joc. No ha assumit les competències en loteria perquè sempre ha dit que era entrar en conflicte amb l'Administració central. S'ha fet referència a monopolis, al monopoli, a la Llei de Monopoli de Loteries de l'Estat, quan l'Estatut d'Autonomia es llei orgànica referendada pel poble i, per tant, està per sobre de qualsevol llei de monopolis.

Es va fer una Llei del Joc perquè nosaltres la vàrem demanar, però res més. Madrid ha anat fent gols, com el de la loteria primitiva, i la Generalitat ha quedat igual, encaixant tots els cops.

El Departament de Governació prometia loteries instantàni-

es, a les quals nosaltres ens oposàvem perquè volíem una loteria institucional i de caràcter tradicional. S'ha creat posteriorment un ens públic del joc perquè pogués gestionar directament els jocs que li pertocaven, perquè la Direcció General del Joc ha de vetllar pel compliment de les lleis, i per dictar les normatives corresponents. Tot això s'ha fet també, en part, a iniciativa nostra. Em remeto en tot el que faci referència a això al que s'ha publicat en sis anys al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, i també al *Diari de Sessions* d'aquest Parlament.

No volíem loteries instantànies perquè era igual o pitjor que les màquines escurabutxaques, de les quals ara parlarem. L'argument que donava el Departament de Governació quan nosaltres reclamàvem aquestes loteries és que els premis que es podien donar eren menors que els que podia donar la denominada «loteria nacional». No és veritat, perquè, com hem dit tantes vegades, depenia simplement del nombre de sèries que es possessin en circulació.

La Llei del Joc, que va ser aprovada el 27 de febrer del 84, en el seu article 4 diu que «cal reduir el joc, diversificar-ne i no fomentar-ne l'hàbit i impedir, dins la seva gestió, activitats monopolistes», i l'article 9 de la Llei del Joc estableix la prohibició de l'ús de màquines recreatives als menors d'edat, i que les reglamentacions especials poden determinar encara condicions més rigoroses d'accés i d'ús.

Em pregunto: qui impedeix, qui pot impedir l'accés als menors d'edat als bars? Qui pot impedir l'accés a un bar d'un menor acompanyat del seu pare? És que un pare no pot donar mal exemple jugant amb una màquina escurabutxaques en un bar, acompanyat del seu fill, o davant de menors d'edat que estiguin contemplant-ho? Nosaltres no estem en contra del joc, perquè és una realitat social, però sí que estem en contra de tota activitat monopolista, de la inacció del Govern en no crear loteries institucionals i que es fomenti el joc, precisament, a través de màquines escurabutxaques emplaçades en els llocs on no correspon. Fins ara s'ha limitat el Govern, únicament, a fomentar-ne l'hàbit amb la seva política respecte a aquestes màquines.

En la nostra Proposició de Llei no anem, com he dit, a evitar que existeixin màquines escurabutxaques i per això nosaltres no afectem ni parlem de les màquines escurabutxaques del tipus A, que són les màquines que podríem denominar «recreatives» o d'habilitat, i que no donen premis en metàl·lic, però sí que ens referim a les màquines dels tipus B i C, que donen premis en metàl·lic i que s'installen a dojo a bars, restaurants i altres establiments públics que no estan destinats exclusivament a la pràctica del joc.

Què ha fet fins ara el Govern de la Generalitat respecte a això? En el Decret 324/85, en el seu article 3, es limita aparentment el nombre de màquines, però, en realitat, el que fa és consolidar el nombre de les existents amb possibilitat de renovar-les en tot tipus de locals, la qual cosa pot suposar un negoci amb l'intercanvi de llicències, i això és un fet. Cal llegir el Decret i es pot comprovar.

El Decret 325/85, que porta la mateixa data, en l'article 4.4 es deixa a discreció d'ulteriors reglaments les condicions que hauran de reunir els locals on estiguin instal·lades. I en l'article 4.5 es crea la figura d'empreses operadores com a úniques que podran explotar les màquines escurabutxaques, i que s'ajustaran també a reglamentacions particulars. Que cadascú tregui

les conseqüències del que això pot suposar.

Nosaltres, en la nostra Proposició de Llei, bàsicament diem que les màquines dels tipus B i C només es podran instal·lar en locals únicament i exclusivament dedicats al joc, i que aquests locals no podran tenir cap mena de comunicació interior amb bars, restaurants, etcètera. Això és el que es fa en molts països europeus. És possible que el Grup que dona suport al Govern pretengui que no és a tots els països, però en qualsevol cas, si això fos cert, no desqualificaria la nostra Proposició de Llei, sinó tot al contrari; en primer lloc, perquè el que es faci malament en altres indrets no vol dir que nosaltres ho haguem de fer malament a Catalunya. Potser algú dirà que això només és una actitud moralitzadora, i això ja se m'ha dit, però penso que és molt més. Per a nosaltres és un problema de decència política, i si és moralització, millor, perquè, al cap i a la fi, si els polítics no podem moralitzar, no sé qui ho farà i, com a mínim, tenim l'obligació de fer-ho tant com ho pugui fer el qui més.

Però, a més a més, hem de tenir en compte que nosaltres sempre anem a remolc del que es fa a Madrid en matèries que són de competència exclusiva nostra i, per citar un precedent —perquè cal citar-lo—, cal dir que l'any 83 el Govern de Madrid, en data 6 de juliol, va elaborar el Reial Decret número 1895, que en el seu article 15 especifica exactament on poden anar emplaçades les màquines de les tres categories. Ho deixa a la discreció més absoluta pel que fa referència a les màquines de tipus A, que poden anar a qualsevol local. Nosaltres també hi estem d'acord. Però, diu: «Para máquinas del tipo B, o recreativas con premio, sólo podrán instalarse en casinos de juego, barcos autorizados por la Comisión Nacional del Juego, salas de bingo y salones recreativos debidamente autorizados para ello. Para máquinas del tipo C, sólo podrán ser instaladas en los casinos de juego regulados por el Reglamento de 9 de enero del 79, que se encuentran en posesión de la correspondiente autorización de apertura y funcionamiento; en los buques a que se refiere el artículo 4 del Real Decreto 444, de 14 de octubre, y que sean debidamente autorizados por la Comisión Nacional del Juego.» És a dir, que no acceptava ja, Madrid, en el seu àmbit competencial —que és diferent del nostre, perquè nosaltres en tenim competència exclusiva—, no acceptava la discrecionalitat en l'adjudicació, i ho reflectia perfectíssimament en un reial decret.

Nosaltres, l'única cosa que volem és que s'aprovi la nostra Proposició de Llei, que està en la mateixa línia del Reial Decret de Madrid, perquè pensem que seria vergonyós que en una matèria en què tenim competència exclusiva, encara, a sobre, Madrid ens hagi de donar lliçons i fer-nos pujar els colors. Per això penso que és bo que aquest Parlament digui la seva respecte a això.

Imagino quin serà el resultat de la nostra Proposició de Llei; nosaltres voldríem que fos acceptada a tràmit, aquesta presa en consideració, perquè és justa i perquè és necessària, però, de tota manera, si no fos així, puc avançar que personalment i en nom del meu Grup, no desaprofitem cap ocasió per posar en evidència la mala política que es porta en matèria de joc. Ho farem perquè la major part del que es gasta en joc a casa nostra és a través de les màquines escurabutxaques i no pas a través de travesses i de loteries instantànies, ni tan sols dels casinos ni dels bingos, i això vol dir que aquest tipus de joc està exclusivament a mans d'empreses privades i grups de pressió privats, i

això, naturalment, un partit d'esquerra no ho pot acceptar.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Aquesta Presidència ha de preguntar si hi ha algun torn en contra. No hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Bé, aleshores, per ordre de menor a major, invito els grups parlamentaris a intervenir, començant, naturalment, doncs, pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyor Alay, nosaltres votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei. Vostè, millor que ningú, pel seguiment que ha fet d'aquesta temàtica, deu haver llegit en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* el nomenament del Consell de Direcció de l'Ens Autònom del Joc, aparegut fa pocs dies. Recordi què deia l'article de la Llei del Joc sobre aquest Consell de Direcció : deia que, en tot cas, hi hauria uns representants del Departament d'Economia i Finances i el representant del Departament de Governació, i miri vostè qui és el tercer representant en aquest Consell de Direcció, i punt, i no hi ha ningú més. En el debat en aquest hemicle, Convergència i Unió va parlar que seria un consell molt més ampli, plural, que hi hauria molta més transparència. És un consell curiós, amb un tema curiós, per no dir força fosc : el tema del joc. I, senyor Alay, sense cap afany de fer una cursa respecte a això, recordi que nosaltres també hem intentat i continuarem intentant fer una tasca de control parlamentari sobre una temàtica que encara no veiem gens clara.

Permeti'm que li digui que nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposició de Llei, però que li faci unes consideracions que, en cas que fos aprovada la presa en consideració, podrien anar via esmena; malauradament, crec que, com que no serà aprovada la presa en consideració, quedarà només que a efectes de registre en el *Diari de Sessions* de la Cambra.

Totalment d'acord amb vostè que cal anar a evitar l'hàbit del joc a Catalunya, i fa riure que Convergència i Unió, amb les mesures que fins ara ha pres, digui que també s'oposen a l'hàbit, i, si més no, fa riure, perquè qualsevol de les diputades i els diputats pot passejar-se pels bars de Catalunya i veure quin és l'hàbit, i veure com s'està fomentant, fins i tot, aquest hàbit.

Per tant, es poden omplir molt la boca del que ells vulguin, però ho repeteixo, amb un exercici tan senzill com sovint hauria de fer aquest Parlament —que estem massa tancats en aquestes quatre parets—, que és anar pels bars de Catalunya, seria bo que una comissió neutral d'aquest Parlament fes una conclusió sobre si és cert o no que s'està limitant l'hàbit, com diu la Llei.

Però, senyor Alay, jo diria que la seva Llei és curta; es queda molt curta en matèries a regular, i li ho dic ara, perquè m'hauria agradat dir-li-ho via esmena, i em temo que no li ho podré dir *(remor de veus)*, i que és una llei insuficient en controls, i que caldria anar a uns controls més rígids respecte a això, per complir la lletra de la Llei.

Senyor Alay, amb tota estimació, la seva Llei em recorda aquell article de la Constitució de Cadis, que diu : «Los españoles serán justos y benéficos».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre representant del Grup Popular perquè intervingui.

(Pausa.) No intervé? I del Grup Socialista? *(Pausa.)* El senyor Santiburcio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO : Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres donarem suport a la Proposició de Llei presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, fonamentalment perquè considerem que és absolutament necessària la millora del desenvolupament que es va fer de la Llei del Joc. Nosaltres entenem que l'actual situació de desgavell que existeix en el conjunt del joc a Catalunya, i sobretot, que a partir de l'elaboració i l'aprovació del Decret del Joc per part del Consell Executiu s'ha demostrat que el que ha estat fet, ha estat, fonamentalment, afavorir la creació d'un monopoli en el conjunt del joc a Catalunya. Nosaltres creiem que és positiu el fet que hi hagi aquesta proposta, encara que nosaltres pensem que, des del punt de vista d'aquesta proposta de llei, realment resultaria insuficient, perquè únicament i exclusivament es contempla des del punt de vista administratiu i no, com hauria de tenir, un tractament absolutament integral i mantenir també un tractament de caràcter o de tipus fiscal, que nosaltres creiem que és l'element fonamental. El tractament fiscal que es fa del joc, que creiem que s'hauria d'incrementar la pressió fiscal que sobre ell es fa, i seria la fórmula fonamental per reduir el nivell del joc a Catalunya.

Per tant, nosaltres abonarem, donarem suport a aquesta Proposició de Llei, amb el benentès que nosaltres voldríem millorar-la en el treball de Ponència i Comissió, i perquè creiem que així es regularia un buit que existeix ara mateix en el camp administratiu de la regulació del joc.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : I ara correspon a Convergència i Unió que intervingui. L'Illustre Diputat senyor Muntal té la paraula.

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, realment el senyor Alay potser ha descomptat les seves intervencions davant d'aquesta Cambra; realment, si de cas, jo les tinc extractades, també les hi podré facilitar després, *(remor de veus)*, però no voldria deixar-me escapar un comentari fet en premsa pel mateix senyor Alay, on felicitava la Direcció General del Joc, al seu moment —i això també li va dir al Conseller de Governació el dia 28 de febrer de 1985—, on felicitava el fet que, la intervenció en precintatge de dues mil màquines escurabutxaques, i que havia merescut un gran elogi per part del senyor Alay respecte a aquest tema.

També respecte als temes de les màquines escurabutxaques, el senyor Alay, en la mateixa sessió plenària del dia 28 de febrer de 1985, deia que les màquines escurabutxaques imprimeixen una dinàmica la qual és limitada pel fet de tirar de duro en duro o de vint-i-cinc pessetes en vint-i-cinc pessetes, i que, per tant, ell temia més, pitjor, una loteria instantània que no pas les mateixes màquines escurabutxaques.

Però dic això perquè, és clar, evidentment, el que ens planteja el senyor Alay és una presa en consideració d'una llei de limitació de les pràctiques del joc d'atzar en establiments públics, i que, un cop veiem la Llei, i a part de la seva Exposició de Motius, amb els seus articles, únicament i exclusivament veiem que està encaminada a les màquines escurabutxaques.

S'ha dit des d'aquesta tribuna que des de fa sis anys no hi ha política de joc. Res més cert. En tot cas, hi ha política de joc, però tampoc des de fa sis anys, perquè les transferències o els

traspassos vénen del 1982. I ha estat a iniciativa del Govern, també, la creació de la Llei del Joc, amb els diferents decrets que després li relacionaré i que d'activitat monopolística —ho sento, senyor Alay, també li ho demostraré— no n'hi ha.

Nosaltres, segons el senyor Il·lustre Diputat senyor Alay, diu que anem a remolc de Madrid, diu que anem a remolc de Madrid; el que sí que ha fet Madrid ha estat, en tot cas, en un conflicte de competències, entrar en competències contra el Govern de la Generalitat, en aquest cas; però que nosaltres haguem anat a remolc, no!, perquè nosaltres hem regulat —tal com li demostraré després en l'exposició; Iliçons, no!, i fer-nos sortir els colors penso que menys, perquè després també quedarà demostrat respecte a la fiscalització i respecte al que deia el Diputat socialista senyor Santiburcio, el fet del caràcter fiscal —que per això hi ha preguntes concretes del mateix Grup, en aquest cas del Grup Popular, respecte a quins són els avals que s'havien de permetre, els avals que s'havien donat per tenir màquines escurabutxaques—, aleshores, la fiscalitat ha quedat salvaguardada.

Però, permetin-me, en tot cas, emmarcar en quatre eixos fonamentals el nostre rebuig d'aquesta Proposició de Llei que fa l'Il·lustre Diputat. Per un cantó, tenim el camp legislatiu, per l'altre, el camp fiscal, el camp laboral —que també té la seva importància—, i, després, la legislació que en la seva Exposició de Motius fa respecte el tema del Mercat Comú.

La pràctica del joc, en general, i de les màquines recreatives, en particular, ha estat ja objecte d'un ampli conjunt de disposicions. La Llei 15/1984, sobre el Joc, que regula els aspectes formals del joc amb la llista de jocs que es poden practicar a Catalunya.

Dos. El Decret 549/1983, del 27 de desembre, sobre els requisits identificadors de les màquines recreatives i d'atzar, autoritzacions per a l'explotació i dels locals on s'instal·lin, que regula d'una manera directa tots els llocs on es poden instal·lar les màquines, els requisits que s'han de complir als esmentats llocs i la documentació que s'ha d'incorporar a les màquines. Aquest Decret regula per primera vegada —per primera vegada, senyor Alay— la manera clara i concreta dels salons recreatius; el Decret 267/1984, del 26 de juliol, pel qual es crea el servei d'inspecció del joc per al control del compliment de la Llei del Joc i les normatives específiques que han anat sortint; l'Ordre del 7 de desembre del 84, per la qual es modifica el reglament del joc del bingo, motivat per l'entrada en vigor de la Llei 21/1984, del 24 d'octubre, sobre l'Impost del Joc del Bingo; el Decret 324/1985, del 28 de novembre, pel qual s'estableix la planificació del joc, d'acord amb la Llei 15/1984. Aquesta planificació limita el nombre de bingos, de casinos i de màquines escurabutxaques i no s'emeten noves guies de circulació per a les màquines de tipus B per instal·lar en els locals d'hoteleria; estableix criteris per a les autoritzacions de rifes i combinacions aleatòries, introdueix la loteria i qui la gestionarà; el Decret 325/1985, del 28 de novembre —tal com he dit abans—, pel qual s'aprova el catàleg de jocs de la Generalitat de Catalunya i descriu tots i cadascun dels jocs previstos a la Disposició Addicional de la Llei 15/1984; Ordre del 31 de gener de 1986, per la qual es despleguen els articles 3 i 5 de la Disposició Transitòria del Decret 324/1985, sobre planificació del joc, i estableix l'obligació de constituir fiances a les empreses de màquines recreatives per respondre de la seva correcta

gestió, pagament de taxes i sancions.

Per tant, el sector del joc i, en especial, el subsector de les màquines escurabutxaques o recreatives han estat objecte d'una exhaustiva regulació legislativa i planificadora, per la qual cosa la Llei proposada és innecessària i distorsionaria la planificació abans esmentada.

El contingut de la llei proposada es troba ja recollit en gran part a les disposicions vigents esmentades; l'única novetat que introdueix és la prohibició d'instal·lacions de màquines recreatives de tipus B en els bars i en els restaurants.

Cal assenyalar que l'autorització de la instal·lació de les màquines de tipus B en els esmentats establiments no l'ha propiciat la Generalitat de Catalunya. En assumir les competències en matèria de joc el 1982, estava ja promulgat des dels anys 1979 i 1981 el reglament de les màquines recreatives i d'atzar, i col·locades als establiments d'hoteleria les màquines de tipus B.

L'autorització de la instal·lació va partir, doncs, del Govern de l'Estat espanyol i, a conseqüència d'aquesta, es va desenvolupar tota una dinàmica en l'economia del sector que fa irreversible en aquest moment la situació actual. Es van construir fàbriques que exporten, fins i tot, a diversos països, es van constituir empreses operadores, es van generar llocs de treball, es van crear expectatives d'ingressos a l'economia de les petites i mitjanes empreses d'hoteleria, es van generar, a l'empena de la legislació, uns drets adquirits, que ara serien greument lesionats, i es produïa un greuge comparatiu amb la resta de l'Estat, que tenen màquines instal·lades en els locals d'hoteleria.

La Generalitat va assumir, doncs, una situació existent i la seva tasca s'ha encaminat a imposar la legalitat, a controlar el sector, exigir el compliment dels reglaments, el rigorós pagament de les taxes fiscals i evitar el frau al jugador i, com hem dit, planificar el joc de les màquines recreatives i no autoritzar la instal·lació de noves màquines.

La Llei proposada produiria, a més a més, uns greus perjudicis entre l'ordre fiscal i laboral. En l'aspecte fiscal, malgrat que en la Disposició Addicional que preveu segons la repercussió que la Llei tingui en el pressupost en curs, cal assenyalar que els ingressos que les màquines B suposen per al pressupost de la Generalitat és de l'ordre dels 6.500.000 de pessetes. Si s'aplicava la Llei proposada es produiria una disminució d'ingressos al voltant d'uns 4.500.000 de pessetes en els propers exercicis, molt difícil, molt difícil de compensar, donades les actuals circumstàncies amb les greus conseqüències pressupostàries que això comportaria.

En l'aspecte laboral, el sector de màquines recreatives es compon bàsicament de fabricants, empreses operadores, empreses comercialitzadores, locals on s'instal·len les màquines, indústries auxiliars —com poden ser les de mobiliari, serigrafia, components electrònics, etcètera. A Catalunya es concreta el major nombre de fabricants que subministren a la resta de l'Estat espanyol i, fins i tot —com ja s'ha dit—, s'exporta a altres països. Hi ha registrats en aquest moment 239 fabricants de màquines que donen, segons les estadístiques del sector, 2.300 llocs de treball; 239 fabricants. Dic això perquè de monopolista res de res —tal com li he dit abans.

És difícil d'efectuar, això sí, una avaluació dels llocs de treball indirectes, però que segons les estadístiques que s'han pogut treure, es xifren a Catalunya en uns 4.600 llocs, als quals s'han d'afegir els corresponents a les empreses de comercialit-

zació, les operadores i el personal dels diferents salons recreatius, així com també de l'economia, bàsicament, l'economia dels mateixos llocs d'hoteleria.

La prohibició proposada del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya comportaria igualment una reducció de gairebé el 75% del personal dedicat a diferents activitats. La raó és que els llocs on es podrien instal·lar les màquines quedarien reduïts bàsicament, únicament i exclusivament, als salons recreatius i als vestíbuls de les sales de bingo. Tant en un cas com en l'altre, les possibilitats d'instal·lació són mínimes. Per un costat, el Decret 549/1983, del 27 de desembre, estableix una sèrie de mesures que fan força difícil l'autorització de salons recreatius; per un altre, el Decret 324/1985 —esmentat anteriorment—, del 28 de novembre, sobre la planificació del joc, estableix en 130 els bingos que poden haver-hi a Catalunya.

En l'Exposició de Motius, i em referiré bàsicament, una mica, a fer una anàlisi de la Llei, en l'Exposició de Motius es pretén justificar la necessitat d'aquesta llei i s'afirma que la realitat del joc ha depassat les possibilitats de control de l'Administració, especialment en el sector de les màquines recreatives. Això que era veritat el 1982, quan es varen assumir les transferències, podem afirmar que ha estat superat ja amb les xifres que ara mateix li donaré i que també vam esmentar quan es va presentar una esmena a la totalitat a la Direcció General del Joc en els pressupostos de no fa gaire aprovats. Només cal assenyalar que, quan vàrem assumir aquesta competència, fons del Ministeri de l'Interior ens donaven que existien a Catalunya censades 75.000 màquines, de les quals 69.000 eren del tipus B, més unes 25.000 més d'il·legals, sense documentar; avui, en canvi, s'ha reduït el nombre de màquines documentades a 55.500 i les il·legals no sobrepassen la xifra de les 3.000. És a dir, s'ha reduït quasi un 50% el nombre de màquines a Catalunya. Això és degut, precisament, a una acció reglamentària, administrativa i d'inspecció que s'ha realitzat. Pot veure l'Il·lustre Diputat una resposta feta a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó, donada el dia 17 de març de 1986, pel mateix Conseller de Governació.

També es justifica la llei en l'Exposició de Motius afirmant que existeix pràctica abusiva per part d'empreses operadores particulars amb la instal·lació de màquines. Tampoc és certa aquesta afirmació, perquè, com s'ha dit, s'ha exercit, per una banda, una inspecció constant per part de la Policia Autònoma, que ha portat el precintatge i confiscació de gran nombre de màquines indocumentades o il·legals i l'incoació d'expedients sancionadors i, per altra banda, en el Decret 324/1985 s'ha establert l'obligació per part de les empreses operadores de constituir fiances, l'esclat dels quals varia segons el nombre de mà-

quines per garantir el correcte compliment de llur gestió. També pot veure l'Il·lustre Diputat la resposta feta del Conseller de Governació...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ha estat ultrapassat sobradament.

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President. Només faré ús d'un parell de minuts més, si em permet (*rialles*), tot i que podria fer-ho de molts més, el que passa és que...

El Sr. PRESIDENT : Li prego que acabi molt ràpidament.

El Sr. MUNTAL : Gràcies. Només dir-li, en tot cas que en la legislació respecte a la Comunitat Econòmica Europea, d'acord amb la Llei 4/1986, del 10 de març, s'estan iniciant les tasques d'adequació a la normativa en joc amb les directrius de la Comunitat Econòmica Europea; si cal o no la modificació de la legislació en matèria del joc, s'està aplicant des d'ara, ho dirà, en tot cas, aquesta anàlisi més aprofundida.

Li podria donar també els percentatges dels diferents països i el nombre de màquines instal·lades en cadascun dels bars, hotel·leries i en alguns llocs, fins i tot, de les màquines recreatives, en hospitals.

Per tant, en conclusió, la llei de limitació de les pràctiques del joc d'atzar en establiments públics no té cap raó de ser, no aporta cap novetat i la prohibició d'instal·lació de màquines de tipus B en bars i restaurants causaria greus perjudicis econòmics a les empreses del sector i a les d'hoteleria, una important pèrdua de llocs de treball i una disminució molt important en els ingressos del Pressupost de la Generalitat.

Nosaltres, per tant, ens oposarem a aquesta tramitació del projecte de llei presentat per Esquerra Republicana, i també no puc deixar de dir que qui ha fet promoció del joc, en tot cas hem pogut veure els impactes televisius respecte a la loteria primitiva, a les travesses, a les travesses hípiques o al mateix número dels cecs, que cada dia tenen el resultat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent intervingut ja tots els grups que ho han volgut fer, convé passar ja a la votació.

La Cambra ha de decidir si pren o no en consideració la Proposició.

Els qui estiguin a favor de la presa en consideració, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

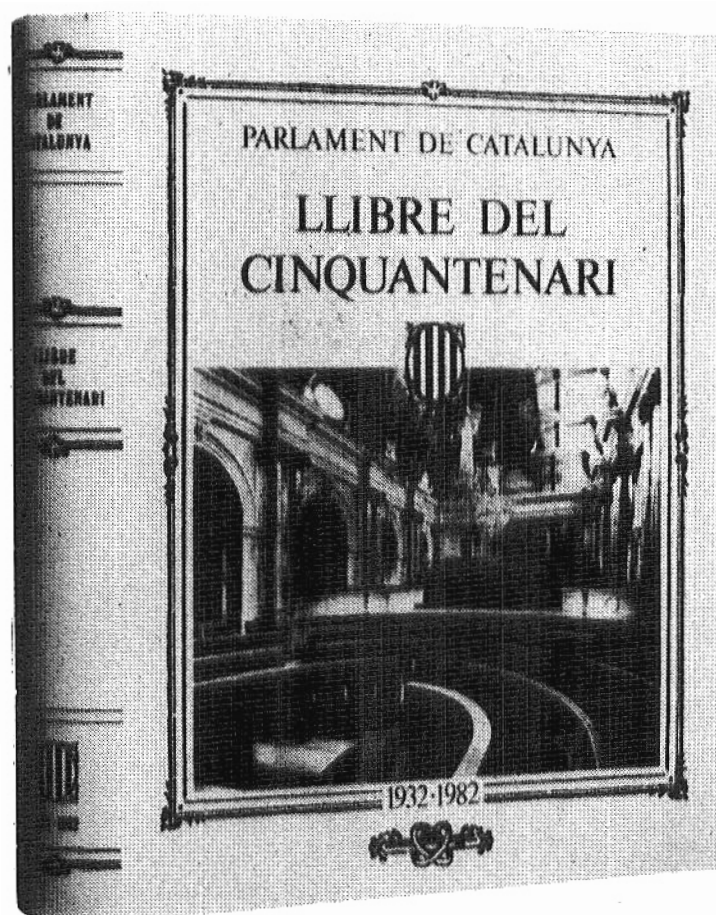
La presa en consideració ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Bé, ara sembla convenient de suspendre la nostra sessió, per reprendre-la demà al matí, a dos quarts d'onze.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de vuit del vespre i un minut.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

**TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA**

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63. Subscripció anual : 4.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 8.000 pessetes. Número solt 95 pessetes.
Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, 08015 Barcelona.

Dip. Leg. B-3468-82